

The ภาค พันธมิตรแห่งแสง Guardian

ALLIANCE OF LIGHT

6

Story : MaSaLaN
Art : Enfer De Hell, rm-parfait

บทนำ

“รายงานด่วนแจ้งมาจาก รัฐนิวมอร์ค ในประเทศอเมริกา เมื่อ
ครู่นี้ หลังจากเกิดเหตุการณ์ไม่สงบเนื่องด้วยผู้ก่อการร้ายไม่ทราบกลุ่มใดยึด
สนามบินนานาชาตินิวมอร์คเอาไว้ ซึ่งในตอนนี้ผู้พิทักษ์ก็สามารถเข้าไปควบคุม
สถานการณ์ได้แล้ว โดยทางลิตเติลการ์เดนได้ส่งทีมแวนการ์ด ที่เป็นมือหนึ่ง
ขององค์กรในขณะนี้มารับภารกิจ และเจ้าหน้าที่รายี่สิบนายก็มุ่งหน้าจัดการ
กับผู้ก่อการร้ายได้ในเวลาเร็วๆ สามสิบนาที ทางเรายังไม่ทราบจำนวนผู้
บาดเจ็บหรือผู้เสียชีวิตที่แน่นอน แต่ยืนยันได้ว่าทุกอย่างอยู่ในความควบคุม
แล้วค่ะ...”

เสียงรายงานนั้นเข้ากับสีหน้าของผู้ประกาศข่าวภาคสนามที่ตอนนี้อยู่
อยู่ในสนามบินนานาชาติที่วอชิงตัน หากหลังนั้นก็คือตัวตลกสนามบินที่มีเจ้าหน้าที่
หลายหน่วยงานกำลังง่วนกับการทำหน้าที่ และประชาชนจำนวนมากซึ่งถูกพา
ตัวออกมาจากที่เกิดเหตุด้วยสีหน้าหวาดผวา

“อ๊ะ! นั่นค่ะ ดูเหมือนว่าตอนนี้จะมีผู้พิทักษ์เดินออกมา แล้ว น...นั่น

มัน มาสเตอร์ออร์แกนแห่งลิตเติลการ์เดนค่ะ!”

ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังแนวป้าย Keep out ที่ติดไว้ไม่ให้คนนอกเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุ นักข่าวจากหลายสำนักต่างวิ่งกรูเข้าไปหาทันที เช่นเดียวกับนักข่าวสาวคนหนึ่งที่รีบกวักมือเรียกตากล้องคู่ใจแทบไม่ทัน เพราะบุรุษที่ปรากฏตัวออกมานั้นคือคนใหญ่คนโตขององค์กรผู้พิทักษ์ที่เชื่อว่า จะหาตัวได้ง่ายๆ

“ขออนุญาตรับมาสเตอร์ออร์แกน ขอเวลาให้พวกเราเหนื่อยเถอะครับ”

“กรุณาตอบคำถามพวกเราด้วยเถอะค่ะ อย่างน้อยก็ช่วยบอกข้อมูลอะไรก็ได้ เพราะตอนนี้มีญาติของคนที่ถูกติดอยู่ในสนามบินต้องการทราบข่าวอยู่จำนวนมากเลยนะค่ะ”

“ท่านออร์แกนครับ ได้โปรดเถอะ”

คำถามจำนวนมากดังขึ้นมาจากทั่วสารทิศพร้อมกับไมโครโฟนที่ไปจ่อตรงปากของผู้พิทักษ์หนุ่มในเครื่องแบบเสื้อคลุมสีขาว แตกต่างจากผู้พิทักษ์คนอื่นๆ อยู่มากโข เขาค่อยๆ ถอนใจออกมาจนเกิดเป็นควั่นสีขาวขุ่น แสดงให้เห็นถึงอากาศที่หนาวเย็นไม่ใช่เล่น

“ตอนนี้องค์การณัฏสงบลงแล้วอย่างที่เรารู้ได้ประกาศ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงตึงเครียด “ทีมของผมจัดการกวาดล้างผู้ก่อการร้ายได้จนหมด ส่วนเรื่องจำนวนผู้เสียชีวิตนั้นยังบอกแน่ชัดไม่ได้ แต่ก็มิไม่เกินห้าสิบรายครับ อีกไม่นานทีมกู้ภัยน่าจะให้คำตอบนี้กับพวกคุณได้”

“แล้วสาเหตุที่พวกผู้ก่อการร้ายลงมือในครั้งนี้คืออะไรครับ”

“ยังยืนยันไม่ได้ แต่คาดว่าเป็นการก่อกวนรัฐบาลเอเมเรียครับ”

“พอจะบอกได้มั๊ยคะว่ากดดันด้วยเหตุผลอะไร”

“ยังตอบไม่ได้ครับ”

“แล้วผู้ก่อการร้ายในครั้งนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเอเดนรีเปล่าครับ”

“มีความเป็นไปได้สูงมากครับ แต่ตอนนี้ผมยังไม่อยากให้ประชาชนทุกคนตื่นตระหนกมากเกินไป เพราะทางเรากำลังประสานงานกับรัฐบาลเอเมเรียเพื่อรวบตัวพวกมันทั้งหมดมาให้ได้อย่างที่เคยทำทุกครั้ง ผมคิดว่ามี

โอกาสสูงที่ผู้นำการก่อการร้ายครั้งนี้จะเป็น ไชรัส มาสเซล ซึ่งกำลังหลบหนีการจับกุมตัวจากทางสถาบันของเราอยู่ ซึ่งเมื่อครูนี้นี้ผมเพิ่งโอนสิทธิ์การจัดการเจ้านั้นมาที่หน่วยแผนการของผม คาดว่าอีกไม่เกินห้าวันจะจับตัวมันมาได้ ขอให้ทุกท่านวางใจ ผมขอตัวก่อนนะครับ”

พูดจบผู้พิทักษ์หนุ่มก็ยกมือขึ้นเพื่อขอทางเหล่าสื่อมวลชน จะได้ไปทำงานต่อท่ามกลางคำถามมากมายที่ตั้งอุตุลุด มาสเตอร์ออร์แกนเดินจากไป โดยมีลูกน้องอีกหลายคนขนานบ้าง จนหายลับสายตาพวกนักข่าว

“และนั่นก็คือคำกล่าวจากมาสเตอร์ออร์แกนค่ะ ซึ่งเขาได้ประกาศชื่อของผู้ต้องสงสัยออกมาเหมือนอย่างทุกครั้ง และเราต้องมาดูกันว่ารอบนี้ เขาจะสามารถจับตัวการของเหตุวินายนี้มาลงโทษได้เหมือนเคยหรือไม่...”

“ดังใหญ่แล้วนะเนี่ยเจ้าหนุ่มคนนี่!”

จบจากเสียงการรายงานข่าวในจอโทรทัศน์ที่ติดตั้งอยู่บนกำแพงแล้ว ก็มีเสียงหัวเราะ ดังขึ้นอย่างเรงร่า ส่วนมือกร้านของเจ้าของเสียงนั้นกระแทกแกวลงไปบนเคาน์เตอร์ในบาร์เหล้าเต็มแรง

“นี่เป็นรอบที่สามในหนึ่งเดือนแล้วนะ ที่ฉันได้เห็นหน้าของเจ้าหนุ่มคนนี่ในโทรทัศน์ เดียวนี้ไอ้หน่วยเปิดใหม่อย่างแผนการคัมภีร์จะเป็นหน้าเป็นตาให้สถาบันใหญ่แล้วแฮะ ร้ายจริงๆ”

ว่าแล้วเจ้าของเสียงหัวเราะก็จิกยิ้มร่า ขณะที่ภาพรายงานข่าวในโทรทัศน์นั้นเปลี่ยนไปเป็นโฆษณาเรียบบรรยากาศแล้ว เขาคนนี้เป็นชายวัยกลางคน ไร้หนวด ยาวดกดำ รวบผมเป็นหางม้าเล็กๆ ด้านหลัง แต่ปล่อยบางส่วนให้ปรกรอบๆ ใบหน้า ดวงตาสีสนิมเหล็กนั้นส่องแววซีเลนอยู่ไม่น้อย ขณะที่บนลำคอก็มีรอยสักสีเงินที่มีลวดลายเหมือนของฝังไว้ด้านใน มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นเทียร์ สัญลักษณ์ของผู้พิทักษ์

“ก็คงจะเป็นแบบนั้นละครับ...ตอนนี้คงไม่มีใครไม่รู้จัก เร็น ออร์แกนแล้วละครับ”

เสียงนุ่มนวลดังมาจากบุคคลเบื้องหน้า หรือก็คือบาร์เทนเดอร์ประจำร้านที่กำลังเช็ดแก้วอยู่ ได้ยินดังนั้นชายวัยกลางคนผู้ไร้หนวดเข้มก็เผยรอยยิ้ม

“ก็นั่นนะสินะ ตั้งแต่ไปสร้างวีรกรรมที่มาราคายนเอาไว้ ทีมเวนการ์ดก็ดังเป็นพลุแตก ไม่ใช่แค่เจ้าหนุ่มเร็นคนเดียวเท่านั้น แม้กระทั่งลูกหน่วยคนอื่นก็พลอยโด่งดังกันไปใหญ่...เฮ้อ ทำทางจะถึงช่วงเวลาถ่ายเลือดครั้งใหญ่ของวงการณ์ผู้พิทักษ์แล้วละมั้ง เดียวนี้ไอ้พวกเด็กรุ่นใหม่มันก็เติบโตกันเร็วเหลือเกิน คิดแล้วเศร้าใจเป็นบ้า”

ว่าแล้วก็ส่งสัญญาณให้บาร์เทนเดอร์ช่วยรินเหล้าเต็มในแก้วของเขาให้ที เมื่อเห็นน้ำสีอำพันค่อยๆ ไหลรินลงสู่แก้วทรงกว้างที่ละน้อย ชายคนนี้ก็ถอนใจคล้ายกับปลงอะไรสักอย่าง

“สถานการณ์แดนตะวันตกนี่มันช่างยุ่งเหยิงเสียจริง” ว่าแล้วก็หยิบแก้วที่เต็มเหล้าจนเต็มนั้นขึ้นมาองใกล้ๆ “ชาวตะวันตกหลายประเทศเองก็ซัดจะเริ่มคัดค้านการมีอยู่ขององค์กรผู้พิทักษ์อย่างเปิดเผยขึ้นทุกที ทำทางอีกไม่นานหน่วยงานผู้พิทักษ์หลายๆ สำนักที่ประจำอยู่ในทวีปยูเรียดอนโล่ก็ออกมาจนหมด”

“น...นั่น สินะครับ”

บาร์เทนเดอร์ขำเอื่อยขึ้นด้วยน้ำเสียงติดขัด เท่านั้นเองชายวัยกลางคนผู้ที่สวมสร้อยคอเทียร์อยู่นั้นก็ต้องหรีดตาลง เขาสังเกตเห็นว่าบาร์เทนเดอร์ตรงหน้านั้นดูสั้นๆ พอมองไปที่ดวงตาแล้วก็เห็นความไม่มั่นใจ ความกังวล และความกลัวปรากฏอยู่ เท่านั้นเองเขาจึงหัวเราะหือออกมาเบาๆ

ดวงตาสีสนิมเหล็กคมกริบมองขึ้นไปบนเคาน์เตอร์ที่วางโซ่ขวิดเหล้า เห็นภาพสะท้อนกับน้ำสีอำพันในขวดหลากหลายทรงบนนั้น

“ขนาดมานั่งดื่มในบาร์เล็กๆ อย่างนี้ยังจะตามกันมาได้อีกงั้นหรอ”

บาร์เทนเดอร์สะดุ้งโหยงทันที เห็นดังนั้นแล้วชายวัยกลางคนผู้ที่มีหนวดคดคาก็หยิบธนบัตรสกุลเงินยูเรียออกมาวางไว้บนเคาน์เตอร์ ก่อนจะยืมให้ชายชราตรงหน้า

“นี่ค่าเหล้า แล้วบอกไว้ก่อนนะว่าฉันไม่รับผิดชอบค่าเสียหายที่เหลื้อถ้าอยากได้ค่าซ่อมร้านก็ไปเก็บกับพวกมันเอาเอง”

สิ้นคำกล่าวนั้นบาร์เทนเดอร์ชรา ก็สับตากับชายคนนั้นด้วยท่าทางกล้าๆ

กลัวๆ พอได้รับสัญญาณว่าให้รีบไล่หัวไปไกลๆ ชายชราจึงรีบคว้าเงินและเงิน
เจ้าพรวดหนีออกไปทางหลังร้านแทบจะทันที

เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายวัยกลางคนได้แต่ถอนใจออกมาอย่างอ่อนใจ
ก่อนจะกระดกสุราจากแก้วในมือรวดเดียวหมด และดันตัวลุกขึ้นยืนด้วยรอย
ยิ้มเหมือนนึกสนุกอยู่ เมื่อหันหลังกลับไป ภาพที่เขาเห็นก็คือชายฉกรรจ์ราว
สิบชีวิตที่ก่อนหน้านี้เป็นแขกนั่งอยู่ในบาร์เล็กๆ แห่งนี้ ต่างลุกขึ้นจากที่นั่งพร้อม
ชักอาวุธปืนหลายชนิดชี้ตรงมาที่เขา

เห็นดังนั้นเขาก็หัวเราะพรีด ก่อนจะทิ้งแก้วลงไปบนพื้นให้แตกกระจาย
แล้วยกมือขึ้นดัดลำคอของตนเองไปมาเป็นการยืดเส้นยืดสาย สร้อยเทียร์ที่
สวมอยู่ไหล่ออกมาให้กลุ่มคนกว่าสิบชีวิตตรงหน้าเห็นชัดๆ และผลอกลิ้น
น้ำลายเอื้อมไปตามๆ กัน

“ไม่รู้จักเข็ดหลาบจริงๆ เลยนะพวกแกเนี่ย ไม่ว่าจะมากันกี่ครั้งก็ไม่มี
ปัญญาทำอะไรฉันได้หรอก”

เขาเผยยิ้มเหี้ยมเกรียม แล้วสร้อยคอเทียร์สีเหลืองทองนั้นก็ส่อง
ประกายเจิดจ้าขึ้น

เมืองบอสโค เมืองหลวงแห่งประเทศราเซีย ในยามค่ำคืนที่หิมะ

กำลังโปรยปรายอย่างหนักช่วงสิ้นปีและเข้าสู่ฤดูหนาวเต็มตัวนั่นเอง ผู้คนต่าง
กลับเข้าไปอยู่ในบ้านเรือนของตนกันหมดสิ้น เนื่องด้วยสภาพอากาศในตอน
นี้มันไม่ชวนให้ออกมาเดินเล่นพานตามถนนเลย

และใจกลางเมืองนั่นเอง ยังมีแสงไฟสว่างจ้าออกมาจากบาร์เหล้าชื่อ
ว่า คอสรอฟ มันเป็นร้านเล็กๆ ที่ส่วนมากแล้วจะมีแต่ลูกค้าระดับชนชั้นกลาง
แต่เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันอังคาร จึงไม่ค่อยมีลูกค้าเท่าไรนัก...

เพี้ยง!

ทันใดนั้น หน้าต่างของร้านเหล้าดังกล่าวก็แตกกระจาย มีร่างของบุรุษ
ปริศนาพุ่ง...หรือจะเรียกว่าถูกเหวี่ยงให้พุ่งทะลุหน้าต่างบานนั้นออกมาก็ไม่
ผิดนักแน่นอนว่าแม้พื้นด้านนอกจะถูกปกคลุมด้วยหิมะหนานุ่ม แต่ทันทีที่ร่าง

นั้นกระแทกลงพื้นกันอนึ่งชนิดเรียกรถพยาบาลมารับไปได้เลย

ไม่เข้าบานประตูร้านเหล้าก็เปิดออก ร่วงสูรารวหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรค่อยๆ ก้าวย่ำหิมะออกมา

“เฮ้อ! อากาศข้างนอกมันหนาวขนาดนี้แท้ๆ เชียว” ว่าแล้วเขาก็ถอนใจออกมาซึ่งๆ “แต่พวกแกก็ยังอุตส่าห์บุกป่าฝ่าดงมากันได้อีกนะ เป็นฉันละ ขอนอนกอดเมียอยู่ที่บ้านสบายกว่าเป็นไหนๆ”

ว่าแล้วเขาก็มองไปอีกด้านหนึ่งทันที พริบตานั่นเอง แสงสปอตไลต์หลายสิบดวงก็สาดส่องมาที่ของชายร่างสูงคนนี้ เขาหรีตลาง เพ่งมองไปรอบๆ แลเห็นว่ามีทหารหลายร้อยนายปิดถนนเส้นนี้ล้อมตนเอาไว้พร้อมกับอาวุธปืนครบมือ ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีหุ่นรบรุ่นยาร์กูดินอีกสองเครื่อง บนท้องฟ้ายังมีเฮลิคอปเตอร์จุใจพิเศษบินสาดแสงสปอตไลต์ลงมา

เห็นดังนั้นชายร่างสูงผู้ไว้หนวดดกดำและมีเทียร์สีเหลืองก็ถอนใจออกมา

“หนึ่งในเสาหลักทั้งห้าแห่งลิตเติลการ์เดน อเล็กซ์ เซสเตอร์ฟิลด์ ตอนนี่กองทัพของราเซียได้ล้อมคุณเอาไว้หมดแล้ว ด้วยสาเหตุบางอย่างที่ยังชี้แจงให้ทราบไม่ได้ ขอความร่วมมือให้คุณตามเราไปที่ฐานทัพด้วย ไม่เช่นนั้นเราจำเป็นต้องใช้กำลังเล่่งงานคุณอย่างจริงจังและไม่ขอรับรองชีวิต”

ไม่ทันไรก็มีเสียงจากโทรโข่งดังกึกก้อง บุรุษร่างสูงในเสื้อคลุมที่ตรงปกมีขนสัตว์ฟูๆ ต้องมองไปรอบๆ แลเห็นว่าตึกรามบ้านช่องแถวนี้ล้วนปิดไฟมืดสนิท ประชาชนคงถูกสั่งให้อพยพออกไปจากพื้นที่หมดแล้ว เห็นดังนั้นเขาจึงเผยรอยยิ้มออกมาทันที

“พูดอะไรของพวกแกวะ ไร้สาระเป็นบ้า คิมวอดก้ามากจนเพี้ยนหรือไง”

สิ้นคำกล่าวนั้นก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกง หยิบของสิ่งหนึ่งขึ้นมา มอง มันคือเครื่อง PDS อุปกรณ์สื่อสารของผู้พิทักษ์ที่ยังปิดเครื่องเอาไว้ เขาเปิดสวิตช์เครื่องสื่อสารในมือและใช้เวลาเพียงสามวินาทีโหลดข้อมูลจนพร้อมใช้งาน

“ไม่ได้เปิดไอ้เครื่องบ้านี่มาตั้งสิบปีแล้วสินะ ถ้าอย่างนั้นอันดับแรกก็ต้องโทร. ไปหา...”

ว่าแล้วก็ไล่หาเบอร์โทรศัพท์แบบจะงะจาวกับไม่ได้ใช้งานอุปกรณ์ชิ้นนี้มานานเลยไม่คุ้นชินเท่าไรนัก โดยที่เขาแทบจะไม่ได้ใจทหารหลายชีวิตที่ซื้ออาวุธสังหารใส่ตนเลยแม้แต่หน่อย ทั้งๆ ที่คนของกองทัพราเซียยังพยายามพูดผ่านโทรโข่งเพื่อให้เขามอบตัวอยู่หลายต่อหลายครั้ง

แล้วในที่สุดก็กดปุ่มเพื่อติดต่อไปยังปลายสายที่ต้องการสำเร็จ โดยคนที่เขาติดต่อไปนั้นมีชื่อในเมนูชื่อว่า “อานีเยอดรัก” ไม่ช้าเขาก็ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูด้วยรอยยิ้มละไม มืออีกข้างหนึ่งหยิบหูฟังจากในกระเป๋าเสื้อโค้ตขึ้นมาคาบ

“นี่แก กล้าดียังไงถึงได้ติดต่อมาหาฉันไม่ทราบ!”

ทันทีที่ฝั่งตรงข้ามรับสาย ก็มีเสียงแหลมสูงดังขึ้นจนเขาต้องยกเครื่อง PDS ออกห่างจากใบหูไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะร่วน

“แหม ไม่ได้ยินเสียงเธอเสียนานได้ฟังแล้วคิดถึงจริงๆ เลยนะอานี แต่ว่าประโยคแรกที่ทักทายสามีมันออกจะใจร้ายไปหน่อยมัยยะพูนหัว”

“ไอ้บ้า! ฉันหย่ากับแกมาเป็นสิบปีนะยะ ไปตายซะ!”

อีกฝ่ายตะโกนออกมาสุดเสียงแล้วก็กระแทกหูวางสายเล่นเอาเขาต้องเลิกคิ้วขึ้น หยิบเอาเครื่องสื่อสารมาดูซัดๆ จึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่อยากเสวนาด้วย เท่านั้นเองเขาก็ได้แต่ยิ้มขำและติดต่อไปหาอีกครั้ง

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณาฝากข้อความไว้หลังสัญญาณเสียง”

ซึ่งรอบนี้ก็เป็นระบบสัญญาณตอบรับดังออกมาแทน จนเขาถึงกับหัวเราะฟรีด

“ปิดเครื่องหนีกันเลยเหรออ ซึ่งอนเหมือนเดิมเลยจริงๆ แม่คนนี่”

พูดแล้วจึงเปลี่ยนไปติดต่ออีกเบอร์หนึ่งแทน ก่อนยกเครื่องสื่อสารขึ้นแนบหูอีกครั้ง

“แล้วทำไมแกถึงรู้เบอร์นี้ของฉันได้เล่า ไอ้บ้าอเล็กซ์!”

เมื่อฝั่งตรงข้ามรับสายรอบที่สอง เสียงแหลมๆ ของหญิงสาวก็ดังขึ้น อย่างเดือดดาล ชายร่างสูงที่ถูกเรียกว่า อเล็กซ์ เผยรอยยิ้มกว้างทันที

“ແມ່ ໃຜ່ມີເລື່ອງອະໄກຂອງທຸນຫົວທີ່ຈັ້ນຈະຢູ່ກັບຮອກນະຈີ້”

“ໄດ້ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນ ມີອະໄກກ່ວາມາເລີຍ!”

ได้ยีนดั่งนั้นเขาก็หัวเราะหือออกมาเบาๆ ก่อนจะใช้ไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้ ตรงใบหู และล้วงเอาไฟแช็กมาจุดบุหรี่อย่างใจเย็น

“ดูเหมือนว่าราเซียจะไปขึ้นตรงกับ บราก้า แล้วนะ”

“ห...หว่า? แก้วว่าไงนะ”

“ยังงี้ก็ระวังการเคลื่อนไหวของประเทศในทวีปยูเรเชียให้ดีๆ แล้วกัน ท่าทางมันจะยึดประเทศในโซนสหภาพโซเวียตให้ไปเข้าร่วมกับพวกมันหมด แล้ว ต่อจากนี้ไปจะเดินหมากอะไรก็ระวังหน่อยละทุนหัว แล้วก็...อีกไม่นานเกิน เดือนหรือสองเดือนฉันจะกลับไปหานะจ๊ะ”

ปัง!

พูดจบประโยคนี้แล้วจึงเกิดเสียงคำรามจากสไนเปอร์ไรเฟิลของนักแม่นปืนที่ซุ่มอยู่บนยอดตึกไม่ห่างจากจุดที่ชายร่างสูงคนนี้อยู่เท่าไรนัก ศีรษะของเขาถึงกับสะบัดไปอย่างแรงราวกับโดนของแข็งกระแทกเข้าให้โดยไม่ทันตั้งตัว ทว่าร่างสูงนั้นหาได้หลุดลงไปนั่ง จะมีก็เพียงหยดเลือดที่ไหลลงมาจากหน้าผากของเขาเท่านั้น กับรอยยิ้มที่ฉีกกว้างขึ้น

ดูเหมือนว่าการเฝ้าจับตาสถานะรอบด้านและหันไปคุยโทรศัพท์หน้าตาเฉยนั้นจะกระตุ้นให้ทหารที่ลือมวงอยู่รอบๆ ตัวเขาจำต้องเหนียวไกยิงใส่อย่างช่วยไม่ได้ ทว่าพลันได้เห็นว่าแม้แต่กระสุนหัวเจาะเกราะของสไนเปอร์ไรเฟิลยังไม่อาจทำอะไรชายคนนี้ได้ ทหารพวกนั้นก็ถึงกับอ้าปากค้าง อึ้งไปตามๆ กัน

“ດ...ເດີຍວກ່ອນນະ ອເລັກຊ໌ ເມື່ອກໍ່ເສີຍປືນໃຜ່ມ້ຽ ຕອນນີ້ແກ່ຍູ່ທີ່ໃຫນ ເກີດອະໄກຂຶ້ນ ຣ...ຫຼືອຳວ່າແກ່ຍູ່ທີ່ຣາເຊີ”

คนปลายสายถามออกมาด้วยน้ำเสียงร้อนรนขึ้น อาจเป็นเพราะเสียงคำรามของสไนเปอร์ไรเฟิลเมื่อครู่ไม่ใช่เบาๆ เลย ได้ยีนดั่งนั้นแล้วชายที่ชื่อ

อเล็กซ์จึงสูดควันบุหรี่เข้าปอดไปเต็มที่ ก่อนจะพ่นออกมาเป็นวงใหญ่ๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอกจะทุนหัว แค่นี้ก็มันเอาก่อนห็นขำว้างใส่นิดหน่อยเท่านั้นเอง เอาเป็นว่าสามีจะกลับไปทำการเคนในเร็ววันนี้ ยังไงก็เตรียมงานเลี้ยงไว้รอต้อนรับฉันด้วยนะ แค่นี้ละ...”

“เดี๋ยวก่อน อเล็กซ์!”

ยังไม่ทันจะได้พูดจนจบ อเล็กซ์ก็ตัดสายทิ้งและปิดเครื่อง PDS ส่วนตัวทันที

เขามองไปรอบๆ อีกครั้ง ก่อนจะหย่อนเครื่องสื่อสารลงไปในกระบะเป่ากางเกง

“ให้ตายสิ พ่อแม่พวกแกไม่เคยสอนหรือไม่ว่าระหว่างที่คนเขากำลังคุยโทรศัพท์อยู่ ห้ามรบกวนเด็ดขาดนะ”

ว่าแล้วเขาก็เดินอาดๆ ตรงไปที่รถคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ไม่ห่างมากนัก ดวงตาก็มองไปรอบๆ คำนวณทั้งระยะและวิถีของกระสุนปืนสไนเปอร์เมื่อครู่ แล้วก็หันไปมองยอดตึกที่สูงราวๆ สามสิบชั้นตรงหน้า

“แล้วไอ้เด็กมือบอนที่บังอาจเล่นชนกับฉัน มันต้องโดนสั่งสอนด้วย”

พูดจบชายคนนี้ก็เงี้ยว ก่อนจะหวดแข้งเตะรถคันนั้นเต็มแรง ที่ไม่น่าเชื่อเลยก็คือเร็วแรงมหาศาลของชายคนนั้นทำให้รถยนต์ที่หนักราวๆ หนึ่งจุດห้าตันนั้นลอยโด่งขึ้นไปเหมือนเป็นลูกบอลเบาๆ ลูกหนึ่ง แถมยังตกลงตรงจุดที่เล็งเอาไว้อย่างแม่นยำอีกด้วย หรือก็คือจุดที่มีมือปืนซุ่มอยู่นั่นแหละ

ภาพปรากฏการณ์เหนือมนุษย์ตรงหน้าทำให้ทหารทุกคนก็ถึงกับตื่นตระหนก หัวหน้าที่มีพิเศษตะโกนสั่งออกมาเป็นภาษาราวเซียที่พอจะจับใจความได้ว่า “สามันเดี๋ยวนี!”

พอเห็นทหารทุกคนเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว ชายที่ชื่ออเล็กซ์ก็เผยรอยยิ้มออกมาทันที เขาตัดสินใจไปมารวกับจะยัดเส้นยัดสาย ดวงตามองเจ้าหุ่นรบทั้งสองเครื่องที่เล็งปากกระบอกปืนตรงมาที่เขาราวกับไม่สนใจด้วยซ้ำว่าสถานที่นี้คือใจกลางเมืองหลวงของประเทศ

“ดูถูกกันไปหน่อยมั้ง” ชายที่ชื่ออเล็กซ์หัวเราะหิ “คิดจะมาฆ่าคนอย่าง

ฉันแต่ดันเอามาแค่หุ่นรบห่วยๆ สองเครื่อง กับ ฮ. จูโจมลำเดียวนี่นะ”

ว่าแล้วก็ถอนใจยาว ก่อนจะพ่นควันบุหรี่ออกจากปาก ยกกำปั้นทั้งสองข้างขึ้นมาชนใส่กันเต็มแรง

“เอาเถอะ! มาทำให้มันจบๆ ไป เพราะว่าฉันเองก็อยากจะกลับไปทำการเดินเพื่อเจอลูกชายของหมอนั่นจะแย่แล้วเหมือนกัน...ยังไงวันนี้ขอยอมแผ่นดินประเทศนี้ให้เป็นสี่เลียดชะหนอยก็แล้วกัน!”

1

นางพญาปรางค์ตัว

“ตื่นได้แล้ว จะนอนไปถึงเมื่อไรกัน...”

“อ้อ...”

“ตื่นเถอะน่า สายมากแล้วนะ รีบไปทำงานได้แล้ว”

“อ้อ ขออีกห้านาทีนะ”

“เมื่อห้านาทีที่แล้วก็พูดแบบนี้แหละ รีบเข้าตื่นได้แล้ว!”

“อะไรกัน เจ้านี่ยังไม่ยอมตื่นอีกเหรอ”

“ปลุกเท่าไรก็ไม่ยอมตื่นเลยนะค่ะ สงสัยเมื่อคืนจะทำงานหนักไป
หน่อย”

“โอ...ท่านพี่คะ นี่สายจนตะวันแยงกันแล้ว ลูกขึ้นมาล้างหน้าล้างตาได้
แล้ว บ่ายนี้ต้องไปประชุมงานกับท่าน ผอ. ไม่ใช่เหรอคะ”

“อ้อ! ตั้งบ่ายโมงโน่นแหละ ตอนนี้อยากนอนก่อนเถอะนะ”

เสียงลู้ที่ตอบกลับมาอย่างจ้วเจี้ยนนั้นทำให้บทพูดหญิงสาวทั้งสองคน
ขาดช่วงไปคล้ายจะเอือมระอาอยู่ไม่น้อย ขณะเดียวกันเจ้าของเสียงจ้วเจี้ยนนั้น

ก็พลิกตัวหนีไปอีกด้าน ดึงผ้าห่มคลุมร่างมิดชิดราวกับจะขอใช้ช่วงเวลายามเช้าที่แสนอบอุ่นและสบายนี้ให้คุ้มค่าที่สุดที่สุด

หลังจากตะลุมบอนมาอย่างดุเดือดตลอดทั้งเดือน นี่อาจจะเป็นช่วงเวลา ที่ เร็น ออร์แกน ได้พักหายใจกับเขาบ้างเสียที มันเป็นวันแรกที่เขาไม่จำเป็นต้องกัดฟันลุกขึ้นจากที่นอนเพราะภารกิจ หลังจากจัดตั้งหน่วยแวนการ์ดขึ้นมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี และได้สร้างชื่อเสียงจากงานชิ้นแรกในภารกิจปราบอสูรแห่งไฟสำเร็จอย่างงดงาม

คนจากหน่วยแวนการ์ดได้รับทั้งคำชื่นชม รวมถึงเหรียญรางวัลจำนวนมาก พวกเขาต่างได้รับการเลื่อนยศอย่างรวดเร็ว แต่นั่นย่อมหมายถึงงานที่ถาโถมเข้ามามากขึ้นเป็นเท่าตัว ตลอดช่วงเวลานี้ที่ผ่านไป หลังจากหน่วยแวนการ์ดได้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป งานของพวกเขาก็มีแทบไม่เว้นแต่ละวัน มีหน้าที่ยังเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับพวกเอเดนทั้งหมดด้วย

พอมีเวลาพักแบบนี้แล้ว นายออร์แกนจะแค่อยากจะนอนซนซี้ๆ ง่ายๆ อยุ่บนที่นอนในยามเช้ากับเขาบ้างเท่านั้นเอง!

“มันยังไม่ตื่นอีกงั้นหรือ”

“คะ ปลุกเท่าไรก็ไม่ยอมตื่นเลย”

“งั้นไม่เป็นไร เดี่ยวแม่จัดการเอง พวกลูกรีบไปที่สถาบันเถอะ”

“เอ๊ะ! แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไร ยังไงซะแม่ก็รับหน้าที่ปลุกมันมาตั้งสิบกว่าปี แม่ยิ่งกว่ารู้อีกว่าต้องใช่วิธีไหน”

มีเสียงของสุภาพสตรีรายใหม่ดังขึ้นมา ก่อให้เกิดความเจ็บทันทันที่ไม่ช้าก็มีเสียงฝีเท้าก้าวออกไปจากห้อง เจ้าคนง่วงเขยร้อยยิ้ม กลับเข้าสู่ห้วงนิทรา และคำดังสู่ความสบายบนที่นอนในช่วงเช้าที่เหมือนมีมนตร์บางอย่างทำให้คนเราซี้เกียจขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

“ส่วนแกก็...ตื่นได้แล้วไอ้ตุ๊ด!”

เสียงตะโกนดังขึ้นอีกครั้ง อากาศเย็นๆ ในช่วงต้นฤดูหนาวกระพริบร่างของชายหนุ่มจนขดตัวแทบไม่ทัน รู้สึกได้เลยว่าความอบอุ่นที่เคยได้รับจาก

ผ้าห่มนวนวนาๆ นั้นหายไป

“อ้อ ทำอะไรของเธอเนี่ย อลิซ มันหนาว...แอ็ก!”

ไอ้ครั้นจะโวยวายออกมาก็มีน้ำหนักทั้งลงกลางลำตัวของเขาจนถึงกับสะดุ้งโหยง ดวงตาสีเขียวเพริดอตจำต้องเปิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนจะดันหัวขึ้นจากหมอนอย่างยากลำบาก

ภาพที่เห็นก็คือ ร่างของใครบางคนที่กระโดดลงมาทับท้องของเขาเอาไว้ ชัดเจนเลยว่าเมื่อครู่นี้คงจะใช้ท่ามวยปล้ำบอดีเพลสเป็นแน่!

“เล่นอะไรของเธอ...”

“ไหงจ๊ะ อรุณสวัสดิ์ ลูกจำที่น่ารักของแม่”

ไอ้ครั้นจะผลักร่างเล็กที่ทับเขาอยู่ออกไปก็ใช่ที่ ในเมื่อพอเพ่งดีๆ แล้วคนที่นอนทับอยู่นั้นหาใช่คนที่ควรจะมาปลุกเขาทุกเช้าเหมือนเคย แต่ดันเป็นสุภาพสตรีผมทองที่มีรอยยิ้มหวานละมุน ดวงตาของเธอส่องประกายชี้เล่นขณะที่มือทั้งสองข้างถือวิสาสะจับแก้มของเขาเอาไว้

“ไหนๆ ก็ตื่นแล้ว ขอรับมอร์นิงคิสไปเลยก็แล้วกันนะจ๊ะ”

“มอร์นิงคิส...อะไรของเจ้าไม่ทราบ!”

ว่าแล้วก็ใช้มือบีบแก้มทั้งสองข้าง ดันหน้าของสุภาพสตรีผู้นี้ออกเพราะแม่เจ้าประคุณกำลังยื่นปากจู๋หมายจะเข้ามาจูบอรุณสวัสดิ์ยามเช้าจริงๆ

มีผู้หญิงเพียงไม่กี่คนที่จะกล้ามาเล่นนัวเนียบกับเขาแบบนี้ หนึ่งในนั้นก็คือ อาเนียร์ วินส์เล็ด ผู้อำนวยการแห่งสถาบันลิตเติลการ์เดน หรืออีกหนึ่งตำแหน่งก็คือแม่บุญธรรมผู้ชอบเข้ามานัวเนียบกับเขาชนิดไม่สนใจสายตาชาวบ้านเลยแม้แต่น้อย

ตอนนี้แม่เจ้าประคุณก็ทำหน้ามุ่ยคล้ายจะแข็งที่โดนปฏิเสธการจูบในยามเช้า

“ลูกจำอะไรง่าย ทำไมต้องทำกับแม่แบบนี้ด้วย”

นางเล่นเสียงใส่จนคนถูกปลุกด้วยวิธีพิสดารต้องยกมือขึ้นกุมขมับ

“ขอทีเถอะ เลิกเล่นอะไรแบบนี้สักทีได้มั๊ย เมื่อคืนกว่าผมจะได้นอนหลับไปเกือบตีสาม”

“ทำไมอะ อี้ะๆ หรือว่าทำการบ้านกับสองสาวจนตึกกันจะ” อาเนียร์ถามด้วยรอยยิ้มขี้เล่น

“ใช่ที่ไหนกันแล้ว ก็นั่งอ่านข้อมูลจากหน่วยข่าวกรองนั่นแหละ นี่เจ้ ถ้าจะมาป่วนกันไว้ตอนบ่ายได้มัย ยังไงวันนี้เราก็มืดต้องประชุมกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ จะมาหาผมทำไมแต่เช้า”

คำแย้งด้วยสีหน้าหงุดหงิดนิดๆ ทำให้ผู้อาวุโสต้องดันตัวขึ้นจากเตียงก่อนจะฉีกยิ้มเผละ

“เปล่านะ แม่ไม่ได้เป็นคนต้นคิดให้มาปลุกเราแต่เช้าเสียเมื่อไรกัน”

“หา?” เร็นเลิกคิ้วขึ้น “แล้วใครกันมันอุตริมาทวงเวลาตอนของผมแบบนี้”

“ฉันเอง มีอะไรมัย”

เสียงนั้นไม่ใช่ของอาเนียร์ มันมีความเข้มงวดอยู่มากกว่าท่าน ผอ. แห่งลิตเติลการ์เดนมากนัก เร็นชะงัก หาใช่เพราะกระแสเสียงนั้นมันเข้มจนน่ากลัว แต่เป็นความเคยชินอย่างประหลาด

เขาหันมองอีกด้านหนึ่งของห้องนอน ภาพที่เห็นก็คือสุภาพสตรีคนหนึ่ง ยืนเท้าสะเอว ขมวดคิ้ว ริมฝีปากเหยียดเป็นเส้นตรงบางเฉียบ เป็นภาพของผู้หญิงที่เขาเห็นมาตั้งแต่จำความได้ตราบนานทุกวันนี้

“ฉิบหาย นางพญานุกการ์เดน!”

“แม่แตกต่างหากวัยไฉ่เด็กบ้า!”

โป๊ก!

คำกล่าวนั้นเรียกมะเหงกกลูกโตให้ร้อนลงกลางศีรษะของเร็นเต็มแรง ทั้งน้ำเสียงและน้ำหนักรุนแรงชัดเจนเลยว่าสุภาพสตรีที่บุกเข้ามาถึงห้องนอนของเขาก็คือ...

นาซ่า ออร์แกน

หรือท่านแม่บังเกิดเกล้านั่นเอง!

“อูย...ทำไมจะมาหาถึงไม่ติดต่อมาก่อนเล่า จะได้ส่งคนไปรับที่นั่น”

คนเป็นลูกเอื่อยเสียงยานคาง มือลูบกระหม่อมบ่อยๆ หลังจากเพิ่งโดนฤทธิ์มะเหงกสะท้านโลกาเล่นงานเข้าให้หลังจากไม่ได้โดนมานานหลายปี ซึ่งคำถามจากเร็น ออร์แกน ผู้ยืนอยู่หน้ากระทะที่มีเบคอนกำลังดีดน้ำมันไปทั่ว ทำให้สุภาพสตรีร่างบางที่สำรวจข้าวของต่างๆ อยู่ในห้องรับแขกต้องหันมาถลึงตาใส่

“ฉันมีขา ฉันมาเองได้” เธอพูดเสียงแข็ง “อีกอย่างการที่แม่จะเดินทางมาเยี่ยมลูกชายของตัวเอง ฉันว่าฉันไม่ต้องไปรายงานให้ใครรับรู้ก็ได้ทั้งนั้นนะ หรือเดี๋ยวนี้แกทำตัวเป็นพวกตรวจคนเข้าเมืองแล้ว”

คำตอบกวนๆ จากสุภาพสตรีผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลเข้มนั้นส่งผลให้เร็นต้องแบ่ปาก

“มันก็ไม่ใช่แบบนั้น ถ้าบอกว่าจะมาหา ผมก็จะได้...ช่างมันเถอะ”

เร็นถอนใจ เป็นจังหวะเดียวกับที่ นาซา ออร์แกน หัวเราะหึและหันไปใส่ใจกับเฟอร์นิเจอรืในบ้านหลังใหม่ของลูกชายอย่างสนอกสนใจไม่น้อย

“บ้านของแกสวยดีนี่เร็น” เธอทักยิ้มๆ “สมกับที่เป็นมาสเตอร์แห่งการเดินเลยนะ ไ้บ้านสองชั้นที่หรูหราดีในแอนทาเรสนะ ราคามันเหยียบหลักสิบล้านขึ้นไปทั้งนั้น...เธอตามใจไอ้ตุตหมีก้นี่มากเกินไปรีเปล่าอานี่”

ว่าแล้วก็ยังคำถามตรงไปหาผู้อำนวยการแห่งลิตเติลการ์เดน ซึ่งกำลังนั่งจิบชาสบายอารมณ์อยู่บนโซฟารับแขกไม่ห่างกันนัก อาเนียร์ รินส์เล็ด หัวเราะทันที

“ไม่หรอกจ๊ะ ถ้านับผลงานของลูกจ๋าแล้วละก็ ตลอดช่วงระยะเวลาครึ่งปีมานี้เขาทำผลงานต่างๆ ให้สถาบันไว้มากมาย นี่ก็เป็นของตอบแทนเล็กน้อยๆ เท่านั้นเอง”

“โอ้มันเกินไปแล้วมั้ง”

นาซาลากเสียงเป็นเชิงเยาะ ส่งสายตาไปหาลูกชายจนนายออร์แกนต้องแบ่ปาก

“ว่าแต่แม่เถอะ มาหาผมที่มีอะไรด่วนรีเปล่า”

“ใครบอกฉันมาหาแกไม่ทราบ” ผู้เป็นแม่ย้อนเสียงสูง “ที่มาวันนี้ฉันมาเพื่อเยี่ยมลูกสะใภ้สองคนของฉันต่างหาก ส่วนแกมันก็แค่ของแถมเท่านั้นเอง รู้ไว้เสียด้วย”

“อ้อเธอ...” เร็นถอนใจ “ว่าแต่คุณนายสองคนนั้นหายไปไหนแล้วล่ะครับ”

“ไปที่สถาบันแล้วละจ๊ะ วันนี้สองสาวต้องไปอบรมสัมมนาพวกรุ่นน้องก็เลยออกไปแต่เช้าหน่อย”

เร็นรับคำด้วยน้ำเสียงราบเรียบคล้ายๆ “อ้อ” ก่อนจะยกมือขึ้นจับตรงหน้าอกตนเองเพื่อสำรวจจะไบบางอย่าง พอสิ่งที่คลำเจอนั้นมีเพียงเตี๋ยอย่างเดียว ชายหนุ่มก็เลิกคิ้วขึ้น

“แล้วเจ้าโนอาร์ล่ะครับ” เร็นถาม

“เห็นเกาะไปกับชายะด้วยนะนะ” อาเนียร์ตอบ

ไดยินดิ่งนั้นแล้วเร็นก็เบ้าปากทันที

“รู้สึกว่าจะยะหลังๆ มานี้ไอ้ไม่กางเขนรอกนั้นจะไม่มาสูงสิงกับคู่มันเลยนะ แล้วสองสาวนั้นก็ด้วย รีบออกกันไปแบบนี้ได้กินข้าววีเปล่าก็ไม่รู้ แะจริงๆ”

เขabenขึ้นตามประสาพ่อบ้านเจ้าระเบียบ ทำให้อาเนียร์กับนาซาหันมาสบตากันด้วยรอยยิ้มขำคล้ายกับเอ็นดู โดยเฉพาะนาซาที่เริ่มสำรวจบ้านของลูกชายโดยพิถีพิถันอีกครั้ง

หลังจากเร็นได้ขึ้นรับตำแหน่งมาสเตอร์ประจำอาร์เดนไม่นาน ทางสถาบันก็มอบบ้านหลังนี้ให้แก่เขา เปรียบเสมือนเป็นบ้านประจำตำแหน่งไปโดยปริยาย มันเป็นบ้านสองชั้นที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายและดูอบอุ่น ห้องรับแขกที่แสนน่ารักนั้นประกอบด้วยชุดโซฟา ตู้โชว์ที่มีเหรียญรางวัลผู้พิทักษ์แน่นขนัด บนผนังมีภาพวาดสวยๆ กับของตกแต่งสไตล์ตะวันตกจ๋าพวก พัดหรือดาบคาตานะ อีกทั้งยังมีรูปถ่ายแห่งความทรงจำมากมาย ไม่ว่าจะเป็นภาพของเร็นถ่ายกับเพื่อนๆ ที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน หรือจะเป็นภาพที่ถ่ายกับลูกน้องคนอื่นๆ แต่รูปใบใหญ่ที่สุดในกรอบไม้ตรงกลางนั้นคือภาพของคนสาม

คนในชุดสีขาวบริสุทธิ์

มันเป็นภาพที่ถ่ายด้านหน้าโบสถ์แห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมาก โดยสุภาพสตรีสองคนในภาพต่างถือช็อคโกแลตและควงแขนของบุรุษที่อยู่ตรงกลาง หรือก็คือเจ้าหนุ่มคนเดียวกันกับที่ทำอาหารอยู่ในครัวนั่นเอง

เห็นภาพดังกล่าวแล้วนาซาก็เผยรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว

นี่คือความทรงจำแสนสำคัญที่เธอจะไม่มีวันลืม มันเป็นวันอาทิตย์ที่อากาศอบอุ่นในประเทศนอร์วีเย์ร์ ที่โบสถ์เซนต์โทอาเกิลาร์ สถานที่ขึ้นชื่อของประเทศนั้น แยกหรือในงานที่ได้รับเชิญมีไม่มากนัก ส่วนมากจะเป็นคนสนิทวงในเท่านั้น เจ้าสาวทั้งสองคนในวันนั้นสวยเสียจนชวนให้นึกถึงเทพธิดา ส่วนเจ้าบ่าวก็ถูกสิ่งทีเรียกว่าความสุขรายล้อมเสียจนอึ้งไม่หุบ

นาซายังจำได้ว่าไม่เคยเห็นลูกชายมีความสุขเท่ากับในวันนั้นมาก่อนเลย

ตอนแรกที่เจ้าลูกตัวแสบพาตัวลูกสะใภ้สองคนมาเยี่ยมถึงเลสเตอร์ เธอก็ถึงกับอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ทั้งเรื่องอายุของพวกเขาที่น้อยเกินไป และอาจจะรวมไปถึงการแต่งงานแบบสามคนอีกด้วย แต่สีหน้าที่จริงจังของทั้งสามในตอนนั้นก็ทำให้ไม่อาจเอ่ยคำค้านได้เลย

ว่าแล้วนาซาก็หยิบรูปถ่ายในกรอบนั้นขึ้นมาดูใกล้ๆ

“หกเดือนแล้วสินะ”

“ครับ?”

เสียงของผู้เป็นแม่ดังขึ้นจนเร็นต้องขานรับ ในขณะที่เอาอาหารมาวางเสิร์ฟลงบนโต๊ะ เขาหันไปเห็นนาซาชูรูปไปนั้นให้เห็น เท่านั้นเองเร็นจึงยิ้มรอยยิ้มขึ้นอีกคน

“ครับ ก็ครบรอบหกเดือนไปไม่กี่วันนี้เอง”

“จั้นเหอ...” คนเป็นแม่อมยิ้ม

“ตายแล้ว จำตัวเลขเป็นเดือนๆ เลยอะ ลูกจำโรแมนติกสุดๆ มิน่าละเดี๋ยวนี้เห็นลูกสะใภ้สองคนเอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ทั้งวัน ก็อย่างว่า ชีวิตรักตอนนั้นมันหวานเจี๊ยบเลยนี่เนอะ สามเฒ่าใจตลอดเวลาแถมยังทำอาหารอร่อยๆ

“ให้กินทุกวันอีกต่างหาก”

ตามมาด้วยเสียงกระดี๊กระด๊าจากแม่บุญธรรมที่นั่งจิบชาอยู่บนโซฟา
รับแขก นายออร์แกนได้แต่ถอนใจเบาๆ และปลดผ้ากันเปื้อนออก

“เอาเถอะ หิวกันไม่ใช่เหรอ มาทานข้าวเข้ากันก่อนเถอะครับ”

“เย้!”

อาเนียร์ร้องเสียงใส รีบวิ่งไปที่โต๊ะอาหารด้านหลัง ขณะที่นาช่านั้น
หัวเราะให้ วงการกอบรูปไว้ที่เดิมก่อนจะตามไปสมทบ ทั้งสามคนทั้งตัวลงนั่งบน
โต๊ะอาหาร มือเข้านั้นประกอบด้วย สลัดผัก ไข่ดาว เบคอน ครีวซอ และซูป
ไก่ครีมสด แบบง่าย ๆ แต่พอเป็นอาหารฝีมือของเชฟออร์แกนแล้ว ในความ
เรียบง่ายนั้นจึงแฝงไปด้วยรสชาติที่ลึกล้ำนัก

“ไม่ได้กินอาหารฝีมือลูกจำมานานแล้ว ถ้าฉันก็ขออ้อละน่า!”

ท่าน ผอ. ก็ยังคงเป็นคนที่ร่าเริงเหมือนเด็กเช่นเคย เธอใช้ช้อนตักซูป
ชิมเป็นครั้งแรก และรสอร่อยก็ทำให้เธอต้องจิบแก้มไว้อย่างเพลิดเพลินใจเป็น
ยิ่งนัก เห็นแล้วเร็นก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนจะหยิบตรงหน้าและหันไปสบตากับ
นาชาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“แล้วสรุปว่ามาที่การ์เดนนี่มีเรื่องอะไรกันแน่ ปกติถ้าไม่ด่วนขนาดมี
ใครตายจริงๆ แม่ล่ะจะไม่ยอมออกมาจากเลสเตอร์เด็ดขาด จริงมั้ยล่ะ”

เร็นถามขณะที่ยกกาแฟขึ้นจิบ ส่วนผู้เป็นแม่แย้มรอยยิ้มกลับมา

“เมื่อไรแกจะมีหลานให้แม่อุ้มสักทีเร็น”

พุด!

ไม่ใช่เพราะกาแฟรสชาติมันแยอะไรเขาถึงได้ล้าลจจนต้องหันไปพน่อีก
ทาง แต่คำพูดของผู้เป็นแม่ที่ไม่ทันให้ตั้งหลักนั้นทำให้เร็นต้องอึ้ง

“หา? จู๋? ไหงถึงได้วกไปเรื่องนั้นได้ล่ะเจ้!” เร็นแหงใจ

“บ๊ยะ! ฉันพูดอะไรผิดยะ ก็แกแต่งงานไปแล้ว การจะมีลูกสักคนมันก็
ไม่ใช่เรื่องผิดไม่ใช่หรือไง”

“ม...มันก็ใช้อยู่หรอก” พุดแล้วก็ดึงทิชชูเช็ดคราบกาแฟที่ปาก “แล้ว
อารมณ์ไหนเนี่ยถึงได้วกมาเรื่องนี้ได้”

“ก็แน่สิยะ ฉันก็ต้องอยากจะอุ้มหลานกับเขาบ้างสิ แล้วฉันมีลูกชายแค่คนเดียว...ทำไม อย่าบอกนะว่าแกนกเขาไม่ขัน”

“จะบ้าหรือไงเจ้!” ผู้เป็นลูกค้านเสียงสูง “นกผมมันยังแข็งแรงดีน่าไม่ต้องมาห่วงเรื่องนี้หรอก อีกอย่างก็ไม่ใช่ว่าไม่อยากจะมียูทหรือกะนะ แต่ว่าตอนนี้คุณนายสองคนนั้นเธอยังเรียนกันไม่จบเลย ก็เลยว่าจะรอให้จบก่อนก็เท่านั้นเอง”

“เหอะ! พุดเหมือนปั้มปั๊วะจะได้ปั๊วะเลยนะ”

นาซาประชิดเข้าไปหาลูกชายได้แต่ส่ายหน้า ท่ามกลางเสียงหัวเราะของอาเนียร์ ดูเหมือนเธอจะขำสุดๆ ที่ได้เห็นแม่ลูกคู่เหมือนตรงหน้าต่อปากต่อคำกันอย่างสนิทสนม

เรนได้แต่ถอนใจ ก่อนจะหยิบมะเขือเทศขึ้นมาเคี้ยวตุ๋ๆ และสบตาผู้เป็นแม่อีกครั้ง

“แล้วแม่เอะเลิกเฉไฉได้แล้ว เล่นโดดงานมาที่นี่ แล้วร้านของเราละใครจะดูแล”

คุณนายนาซาส่งเสียง “เหอะ” ออกมาเบาๆ และใช้ส้อมจิ้มเบคอนเข้าปากเคี้ยวกรุบๆ

“ฉันปิดร้านไปแล้วละ”

“ห...ฮา! อะไรนะ” เรนหรีดาลง

“ก็บอกว่าปิดร้านไปแล้วไงเล่า แซ่อะ ชายต่อ ปิดกิจการ...เข้าใจยัง”

ชายหนุ่มนิ่งอึ้งไปทันที ดวงตาตวัดขึ้นไปจ้องมองผู้เป็นแม่ที่จิ้มอาหารเข้าปากแบบไม่ใส่ใจ กว่าที่ตั้งสติได้ว่าบ้านที่ตนอาศัยมาตั้งแต่เด็กนั้นโดนชายแข่งกิจการไปแล้ว และถึงกับอ้าปากค้าง

“ปิดกิจการ!?”

“อู๊ย...อยู่แค่นี้ไม่เห็นจะต้องแหกปากโว้ยวายเลยนี่!” นาซาแหวกลับ

“จะไม่ให้ผมไม่ตกใจได้อย่างไร ก็แม่เพิ่งบอกว่าขายร้านของเราไปแล้วนะ ทำไมผมไม่เห็นรู้อะไรเลย!”

“ก็นั่นมันร้านของฉัน ฉันจะขายหรือเอาไปทำอะไรทำไมต้องบอกแก

ด้วย” นาซ่าถามกลับ

“ผมก็เป็นเจ้าของมันเหมือนกัน!”

“ตกลงแล้วไอ้หนู ฉันเป็นคนสร้างมันขึ้นมาด้วยตัวเองกับมือ ส่วนแกก็แค่ลูกจ้างของฉันเท่านั้น ไม่ได้ทำเงินเป็นหุ้นส่วนกับฉันเสียหน่อย”

ไดยินเท่านั้นที่อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก นาซ่าที่แอบมองหน้าลูกชายอยู่หัวเราะหิ

“อีกอย่างตอนนี้ฉันได้งานใหม่มาทำแล้ว เพราะงั้นคงไม่มีเวลาไปดูแลร้านนั้นหรอก”

“งานใหม่?” เร็นเลิกคิ้วขึ้น “งานอะไรเจ้”

คำกล่าวนั้นทำให้คุณแม่ทั้งสองหันมาสบตากันเอง นาซ่าล้วงของสิ่งหนึ่งออกมาจากคอเสื้อให้ลูกชายเห็น ซึ่งวัตถุนั้นก็คือสร้อยคอที่เป็นพลีสีแดงสองประกายแวววาวงดงามเป็นอย่างยิ่ง ในวงการผู้พิทักษ์นั้นรู้จักกันดีในนามของ...

“เทียร์?” เร็นเลิกคิ้วขึ้น “นี่แม่มีเทียร์ด้วยงั้นหรอครับ”

“แหงสิยะ ฉันเองก็เป็นผู้พิทักษ์เหมือนกันนะ” นาซ่ายิ้มพล่ “ถึงจะเพิ่งได้รับมันคืนมาเมื่อไม่กี่วันเองก็เถอะ”

“นี่มันหมายความว่าไงกันครับเจ้ ผอ.” เร็นหันไปถามอาเนียร์บ้าง

ไดยินดิ่งนั้นแล้วท่าน ผอ. แห่งลิตเติลการ์เดนก็ถอนใจแรงๆ พลาจวางซ้อนล้อมลงไป ดวงตาของเธอจ้องไปยังลูกชายบุญธรรมอย่างจริงจัง

“ตอนนี้การเดนของเราจำเป็นต้องเรียกผู้พิทักษ์ทุกคนกลับมารวมตัวกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้นะ รวมถึงพวกที่เกษียณตัวเองไปแล้วอย่างนาซ่า ในสถานการณ์แบบนี้ เราต้องพึ่งกำลังของเธออย่างถึงที่สุด”

“แม่เนี่ยนะ”

เร็นขมวดคิ้ว จริงอยู่ว่าเขาู้สึกว่าแม่นั้นเก่งราวกับเป็นปีศาจมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ครั้งหนึ่งแม่ของเขาเองก็เคยวาดลวดลายออกไปลุยกับพวกนักเลงที่มาถล่มร้านอาหาร ซึ่งความน่ากลัวก็เล่นเอาคนเป็นลูกอย่างเขาเข้าหน้าไม่ติดไปหลายวันเสียจะ...แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังจินตนาการถึงแม่ในตอนที่เป็น

ผู้พิทักษ์ไม่ออกอยู่ดี

“มองอะไรไม่ทราบ” นาซ่าหันมาแค้นเสียงใส

“แนใจนะแม่ที่จะกลับมาเป็นผู้พิทักษ์อีกนะ ไม่ใช่ว่าป่านนี้ไขข้อเสื่อมไปหมดแล้วหรือ ขึ้นไปบนโอดโดยปวดย่นปวดย่นระหว่างทำภารกิจขึ้นมาจะชวยเอานะ”

“ปากเสีย!” ผู้เป็นแม่แหวใจ “เห็นแบบนี้แต่ฉันก็ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าแกเยอะไอ้ตุ๊ด หรือถ้าอยากจะลองวัดฝีมือแม่ของแกดูละก็ออกไปเจอกันข้างนอกเลยเอามั้ยละ ลืมไปแล้วหรือไงว่าใครเป็นคนสอนวิชาต่อสู้ให้แกกัน ไอ้หนู!”

แล้วก็ทำท่าจะของขึ้นเสียดื้อๆ เร็นต้องรีบยกมือยอมแพ้ ท่าทางเขาจะไปเหยียบกับระเบิดเข้าจนได้ ส่วนอาเนียร์ได้แต่หัวเราะเหะๆ ยกมือปราชัยทั้งคู่และเริ่มอธิบายต่อ

“ลูกจำเองก็เพิ่งกลับมาจากภารกิจได้ไม่กี่วันคงจะยังไม่ทันรู้เรื่อง แต่ว่าตอนนี้สถานการณ์ในตะวันตกย่ำแย่มากเลยละ เริ่มมีผู้นำหลายประเทศยื่นคำขาดมาที่สถาบันของเราแล้ว”

“คำขาด? เรื่องอะไรกันครับ” เร็นถาม

“ขอตัดสายสัมพันธ์ในการเป็นพันธมิตรกับลิตเติลการ์เดน เพราะไม่มั่นใจว่าการกระทำของผู้พิทักษ์นั้นจะส่งผลดีต่อโลกนี้จริงหรือไม่...เนื้อหาที่ราวๆ นี้ละนะ แต่ว่าง่ายๆ ก็คือ ขอไม่เข้าข้างพวกเราเหมือนเคยนะ”

คำตอบจากท่าน ผอ. ทำให้สีหน้าของมาสเตอร์ออร์แกนตึงเครียดขึ้นชัดเจน จริงอยู่ว่าเรื่องพวกนี้นั้นก็ไม่ได้อยู่นอกเหนือการคาดการณ์เท่าไร แต่ที่เขาคำนวณผิดไปก็คือ มันเร็วกว่าที่คิดไว้มากนัก

“ดูเหมือนทางนั้นจะพร้อมแล้วนะ” นาซ่าพูด “กองทัพของผู้พิทักษ์สี่ดาเองก็คงเตรียมการจนมั่นใจแล้ว พวกมันถึงได้เริ่มเคลื่อนไหวกันอย่างรวดเร็วขนาดนี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า...”

เร็นเอ่ยขึ้นจนผู้เป็นแม่พยักหน้ารับ

“สงคราม กำลังจะเริ่มตื้นขึ้นในไม่ช้า”

เร็นนั่งลงไปครู่หนึ่ง เขาก็มองหน้าลงมองมือทั้งสองข้างที่บีบแกว้าแพ เอาไว้แน่น ส่วนผู้อาวุโสทั้งสองต่างหันมาสบตากันเอง

“ตอนนี้พวกเรากำลังประชุมกันอย่างเข้มข้นว่าจะรับมือกับสถานการณ์ นี้อย่างไรดี” อาเนียร์พูด “แต่ที่แน่ๆ ก็คือ น่าจะหลีกเลี่ยงสงครามได้ยากมาก แล้วละ ที่น่าเป็นห่วงจริงๆ คงจะเป็น อเมเรีย แล้วก็วิทซ์ สองประเทศใน แดนตะวันตกที่ยังเป็นพันธมิตรเหนียวแน่นของเราอยู่ ทั้งคู่ต่างเป็นประเทศ มหาอำนาจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้รับแรงกดดันจากประเทศข้างเคียงเป็นอย่างมาก”

“งานนี้คุณเนโอก็คงได้รับมือหนักแน่ๆ”

เร็นถอนใจ พลังเงยหน้าขึ้นสบตาแม่ทั้งสองคน

“ไม่ต้องห่วงพี่ชาย...มันต้องเรียกกรีปแลนด์ เออช่างเถอะ เธอเป็นว่า ไม่ต้องไปห่วงเจ้าเนโอหรอก ถ้านับเฉพาะความเป็นผู้นำละก็ข้านั้นมีมากกว่า แกชนิตที่เทียบกันไม่ได้เลยละ อีกอย่างเจ้าหนูนั้นก็ไปถึงเสาหลักทั้งห้า เอา ตัวรอดได้อยู่แล้ว คงไม่มีไอ้หน้าโง่คนไหนไปกล้าเหือกกับประเทศวิทซ์หรอก แบบ นั้นมันฆ่าตัวตายชัดๆ”

เร็นฟังแล้วหัวเราะหึ พลังนิกไปถึงตอนที่ได้รู้จักคุณเนโอตอนสอบ เลื่อนยศเป็นมาสเตอร์ ถ้านับเฉพาะเรื่องฝีมือละก็ เขาเชื่อว่าชายคนนั้นเป็นตัว อันตรายที่คงจะมีแต่คนบ้าจริงๆ นั่นแหละที่กล้าไปแหยม

“เรื่องเครียดๆ นั้นนะปล่อยทิ้งไว้ก่อนเถอะลูกจ๋า” อาเนียร์เอ่ยขึ้นด้วย รอยยิ้ม “ยังงั้นชะลูกจ๋า ก็เพิ่งกลับมาจากการทำภารกิจเหนื่อยๆ เพราะฉะนั้น ช่วงนี้พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนเถอะ อ้อ! แต่ก็อย่าลืมนะว่าเย็นวันนี้มีงานเลี้ยง ขอบคุณเอาที่พวกรัฐบาลโลกจะจัดขึ้นในโรงแรมเซนต์รอยัลนะ”

“งานเลี้ยง?”

เร็นทวนคำ เลิกคิดสูงพลังนิกขึ้นมาได้ว่าวันนี้ทางรัฐบาลโลกหมาย มั่นมั่นมือว่าจะจัดงานเลี้ยงขอบคุณการทำงานอย่างหนักของหน่วยเวนการ์ด ตลอดระยะเวลาครึ่งปีที่ผ่านมา โดยจะมีผู้นำจากทั่วโลกมาร่วมในงานนี้ด้วย

ซึ่งดูจากสถานการณ์ในตอนนี้นี้ ก็คงจะมีแต่ผู้นำจากแดนตะวันออกเท่านั้นแหละ

คิดๆ แล้วนายออร์แกนก็ถอนใจยาว

“เอาตรงๆ นะ เจ้... ใ้องานเลี้ยงบ้าๆ นี่แหละที่ทำให้ผมเครียดยิ่งกว่าเรื่องสงครามเสียอีก”

คำกล่าวนั้นทำให้แม่ทั้งสองต้องหัวเราะออกมาทันที คล้ายจะมองออกว่าลูกชายตัวแสบนั้นเกลียดเรื่องการเข้าสังคมกับพวกคนใหญ่คนโตเป็นที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใ้องานเลี้ยงแบบนี้จะเกลียดเข้าไส้!

“เราจะไม่ยวเขาไปเป็นสิบๆ รอบแล้วนะ เพราะฉะนั้นรอบนี้ห้ามเด็ดขาดรู้มั๊ย” อาเนียร์ดักคอด้วยรอยยิ้มหวาน

“บอกเขาไปว่าผมไม่ว่าง ต้องไปทำภารกิจไม่ได้หรอกครับ”

“ไม่ได้” เจ้ ผอ. ยื่นคำขาด “แม่บอกเขาไปแล้วว่าเราเพิ่งทำภารกิจเสร็จ แล้วก็จะหยุดพักสักอาทิตย์หนึ่งเป็นอย่างต่ำ เพราะฉะนั้นเลิกพิธีพิธีแล้วไปร่วมงานนั้นเสียโดยดี เข้าใจมั๊ย”

คนเด็กกว่าเป็นอันต้องเบ้าปาก แล้วก็ได้แต่บ่นอุบอุบจนน่ารำคาญสายหน้าอ่อนใจ ทั้งขันทั้งเอ็นดู

“...ก็ให้หยุดอาทิตย์หนึ่งเนี่ย ผมว่าจะพาสองสาวนั้นไปเที่ยวกันสามคนแท้ๆ เสีย”

“ก็ถือโอกาสคงภริยาไปออกงานบ้างจะเป็นไรไปคะมาสเตอร์ออร์แกน” นาชาเล่นเสียง “การออกงานสังคม ยิ้มแย้มและพูดคุยให้ประชาชนสบายใจ ก็เป็นอีกหน้าที่ของผู้พิทักษ์ระดับผู้นำเหมือนกันนะคะ อีกอย่างตอนนี้คุณนะ ขึ้นไปอยู่บนหลังเสือแล้ว จะทำอะไรตามใจตนเองก็คงยาก...เพราะฉะนั้นเลิกทำตัวเป็นเด็กแล้วก็ไต่ตูดไปงานเลี้ยงนั้นซะดีกว่า!”

ประโยคสุดท้ายนั้นกลายเป็นเสียงของคุณแม่เจ้าระเบียบที่ทำให้ลูกชายต้องถอนใจยาว

“ถ้าเป็นงานเลี้ยงขอคุณหน่วยแวนการ์ด ผมก็ต้องพาสมาชิกหน่วยทุกคนไปด้วยสินะครับ”

“จ๊ะ ให้ทุกคนไปพักผ่อนให้สบายใจเถอะนะ เล่นทำงานตรากตรำมา

ตลอดเลยนี่”

คำตอบของอาเนียร์ทำให้เร็นต้องถอนใจอีกคำรบ

“ถ้าพวกเจ้าครูชได้ยินคงจะดีใจจนกระโดดตัวลอยเลยละ แต่สำหรับผมมันคงไม่ต่างอะไรจากนกตี่ๆ นี่เอง”

“เอาน่า” นาซาพูดพลางตักชุปขึ้นมากินอีกคำ “ไหนๆ ก็ได้เป็นมาสเตอร์กับเขาทั้งที ทำตัวให้มันสมฐานะ เข้างานสังคมบ่อยๆ ไม่เห็นจะเสียหายอะไรเลยนี่”

“แหม คนพูดนี้ทำตัวสมฐานะคุณแม่ของมาสเตอร์มากเลยนะครับ” เร็นประศดเข้าให้

“ชิชะ เห็นอย่างนี้ฉันก็เคยทำงานเป็นข้าหลวงในวังมาก่อนนะยะ ถึงขนาดได้รับการขนานนามว่าเป็น กุหลาบงามแห่งพระราชวังเทร่า เชียวนะ”

ว่าแล้วก็เหิดหน้าขึ้นคล้ายจะอวด อาเนียร์ที่ฟังอยู่จึงหัวเราะคิกคัก

“แล้วไปๆ มาๆ กุหลาบงามนั้นก็กลายเป็นกุหลาบไฟ หลังจากที่คุณเธอไปอาละวาดปราบผู้ก่อการร้ายในฐานะของผู้พิทักษ์ใช้มัยยะ”

“อานี้...”

เจ้าของฉายากุหลาบไฟส่งสายตาดูๆ ไปหาเพื่อนสาวราวกับจะบอกว่า “กรุณาไว้หน้าฉันต่อหน้าลูกด้วย” ซึ่งเห็นดังนั้นแล้วอาเนียร์ก็ต้องปิดปากหันไปกลืนน้ำแทบไม่ไหว นาซาจึงกระแอมออกมาอย่างวางท่า ก่อนจะหันไปสบตากับลูกชายแบบเขินๆ อีกครั้ง

“เอาเป็นว่า แกต้องไปเข้าร่วมงานเลี้ยงครั้งนี้ เร็น ในนั้นมีผู้นำจากหลายๆ ชชาติมารวมตัวกัน เพราะฉะนั้นในระหว่างงานเลี้ยงพวกเขาอาจจะรวมตัวกันหาหรือเรื่องสงครามที่จะเกิดขึ้นก็ได้ ถ้าต้องการพันธมิตรที่แข็งแกร่งและแน่นแฟ้นละก็ แกควรจะไปทำตัวให้สนิทสนมกับคนพวกนี้ไว้ละ...จะทำงานเชื่อมสัมพันธ์ชาวบ้านเขาในเบื้องหน้าอย่างเดียวก็ไม่ได้ มันต้องทำเบื้องหลังด้วย เข้าใจมั๊ยไอ้ตุ๊ด”

“ครับๆ” นายตัวแสบคงรำคาญ จึงโบกมือหยอๆ รับคำอย่างช่วยไม่ได้

“ดีมากจ๊ะ ถ้าอย่างนั้นงานเริ่มต้นหนึ่งทุ่มที่เซนต์รอยัลนะ ห้ามสายเด็ดขาด” อาเนียร์ยิ้มหวาน

“ครับ” เร็นถอนใจ “ผมก็แค่หวังว่า...งานนี้จะปลอดแอลกอฮอล์นะครับ ไม่อย่างนั้นสถาบันของเราคงจะได้ขายหน้ากันหนักแน่ๆ เพราะไอ้พวกบ้านั่นมันเห็นเหล้าได้ที่ไหนกัน”

2

กับออร์แกนกับเวลาก่อนงานเลี้ยง

“นี่ฉันต้องไปไฉ่งานเลี้ยงนี้จริงๆ เหรอเนี่ย”

เสียงบ่นอิดออดนั้นยังคงเป็นของ เร็น ออร์แกน ชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีดำลับที่ตอนนี้กำลังสวมเสื้อเชิ้ตสีดำและมีเนกไทสีแดงผูกไว้อย่างเนียบ ดวงตาสีเขียวเพริดอตพินิจร่างตัวเองที่โดนแปลงโฉมด้วยชุดออกงานชนิดที่ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยแต่งตัวเรียบร้อยขนาดนี้มาก่อนเลย

“อย่าบ่นเลยน่า มาถึงขนาดนี้แล้วจะอิดออดไปทำไมกันอีกเล่า”

เสียงหวานดังชัดขึ้น เมื่อดวงตากลมโตสีฟ้าใสดูจะเลจิสเตอร์ซบเข้ามากใกล้เพียงคืบราวกับกำลังสำรวจอะไรบางอย่าง มือเรียวสวยถือวิสาสะจัดทรงผมของเขาให้เข้าที่เข้าทาง

“เอาละ แค่นี้ก็เรียบร้อย หล่อขึ้นเป็นกองเลยนะคะมาสเตอร์ออร์แกน”

อลิเซียร์ ออร์แกน เอ่ยด้วยรอยยิ้มละไม หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีฟุ้งกับลอนดัยก็มีขึ้นทำสะพานราวกับพอใจในผลงานของตนเองไม่น้อย เธอเอนตัวหลบออกไปให้เร็นเห็นทรงผมของเขาในหน้ากระจก แน่ใจว่ามันดูดี

กว่าปกติหลายเท่าตัว เพราะเดิมที่เขาแค่เอามือแตะน้ำและเสยผมก็ถือว่าเพียงพอแล้ว

“แบบนี้ค่อยเหมาะสมที่เป็นมาสเตอร์แห่งการโดนกับเขาหน่อย”

“ถ้าจะทำกันขนาดนี้ไม่ลงรองพื้นแล้วก็เขียนขอบตาให้ฉันเลยละ”

“ได้ด้วยหรอ”

“ฉันแหละ”

เร็นลากเสียงยาวเหยียด หญิงสาวผมสีชมพูหัวเราะร่วน

“ท่านพี่คะ สู้เอาเป็นตัวนี้ก็แล้วกันนะ”

กระทั่งมีอีกเสียงดังขึ้น เมื่อชายะ ออร์แกน เดินกลับเข้ามาในห้องพร้อมเสื้อสูทสีขาวตัวใหญ่ นายออร์แกนผู้ไม่ค่อยจะถูกชะตากับเสื้อผ้าทางการเท่าไรนักเบ้าปากทันที

“นี่ฉันต้องใส่เสื้อผ้านำรำคาญพวกนี้จริงๆ จังหรอ”

“แหม กิจงานเลี้ยงนั้นมีแต่คนใหญ่คนโตจากทั่วโลกให้เกียรติมาร่วมทั้งนั้นเลยนี่คะ ถ้าเกิดว่าท่านพี่สวมเสื้อโค้ตโครมๆ เข้าไปในงาน จะถือว่าไม่ให้เกียรติเขาอะคะ”

คำกล่าวจากหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีดำขลับนั้นทำให้เร็นต้องถอนใจยาว แล้วก็ได้แต่พยักหน้ารับอย่างช่วยไม่ได้ ชายะจึงเดินยิ้มหวานเข้ามาสวมเสื้อสูทให้จากทางด้านหลัง

“ไหนขออนุญาตหน่อยสิคะ...”

ว่าแล้วก็ดึงตัวชายะหนุ่มให้หมุนมาด้านหน้า ดวงตาสีฟ้าครามจ้องมองตรวจสอบความเรียบร้อยของเขาโดยพิณี ก่อนจะเอื้อมมือเรียวยาวนั้นมาจัดเนกไทให้เข้าที่เข้าทางยิ่งขึ้น และพยักหน้าด้วยรอยยิ้มพอใจ

“อ้อ! สมบูรณ์แบบแล้วค่ะ”

“ในที่สุด ก็เปลี่ยนโฉมเจ้าชายอสูรให้กลายเป็นเจ้าชายรูปงามได้เสียที”

สองสาวเดินมาดูผลงานของพวกเธอ ก่อนจะหันมาพยักหน้ากันเอง ส่วนนายออร์แกนที่ต้องมายืนทนเป็นนายแบบให้สองสไตล์ลิสต์จัดการแปลงโฉมนานหลายชั่วโมงก็ถอนใจยาว

ไอ้ครั้นจะไปขัดใจก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่ เพราะตลอดระยะเวลา กว่าหกเดือนที่เขาได้ใช้ชีวิตพร้อมกับสุภาพสตรีทั้งสองคนในฐานะครอบครัวเดียวกัน มันทำให้เขารู้อย่างหนึ่งว่า หากเข้าช่วงเวลา “เมียดีต้า” เมื่อไร สามีอย่างเขาก็อย่าได้เข้าไปเหยียบหรือขัดคอเด็ดขาด

“อะ! เกือบลืมนี่! น้ำหอมนี้ด้วย”

อลิเซียร่ายด้วยรอยยิ้มเมื่อนึกขึ้นได้ว่ากระบวนการแปลงโฉมสามีนั้น ยังไม่จบสิ้น เธอรีบวิ่งเข้าไปยังโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอนแห่งนี้ ก่อนจะกลับมาพร้อมกับขวดน้ำหอมสีทองทรงเหลี่ยม

“ขวดนี้นัมเบอร์ห้าตัวใหม่ คุณผู้กำกับสตีฟส่งมาให้ เป็นของขวัญวันแต่งงานด้วยละ ฉันยังไม่ได้เปิดเลยนะ กลิ่นนี้เห็นว่าคุณชายก็ใช้ได้ มาลองกันเลย”

“นี่ยังไม่จบอีกเหรอ”

เร็นถึงกับเบ้าปาก ทว่าพอสองสาวหันมาจ้องทางเขาเขม็ง ชายหนุ่มก็ เป็นอันต้องถอนใจยอมรับสภาพ

สุดท้ายทั้งสองสาวก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ พวกเธอจัดการพรมน้ำหอม นั้นเสียทั่วตัวเร็น ก่อนจะถอยไปทำหน้าพอกพอกใจกันอีกยกใหญ่

“รอบนี้จะสมบูรณ์แบบจริงๆ แล้ว” อลิเซียยิ้มร่า

“ถ้าอย่างนั้นเราสองคนก็ไปจัดการของตัวเองบ้างดีกว่านะ”

“อ้อ!”

พอได้เล่นสนุก (?) กันจนสุขสมอารมณ์หมายแล้ว ทั้งสองสาวก็แยกย้ายกันไปแต่งตัวบ้าง โดยที่อลิเซียร่ำนุ่งวนกับกระบวนการแต่งหน้า ส่วนชายะก็เริ่มเซตผมอย่างชำนาญ เป็นภาพที่เห็นแล้วชายหนุ่มต้องอึ้ง เขาเองก็พอจะรู้อยู่บ้างว่าพอถึงช่วงเวลาเนรมิตตัวเองให้งามแล้ว พวกผู้หญิงจะกลายเป็นยอดฝีมือในชนิดที่ผู้ชายทำได้แค่มองอย่างทึ่งๆ เท่านั้น

สิ่งที่เขาทำได้ก็คือการอยู่เฉยๆ และอย่าได้สะเอะไปขัดคออะไรพวกเธอแม้แต่นิดเดียว ถ้าหากไม่อย่าให้เกิดสงครามระหว่างชาติขึ้น

“พวกเธอนี้ดูกระตือรือร้นกันจังเลยนะ ก็แค่งานเลี้ยงนิดๆ หน่อยๆ ไม่

เห็นจะต้องกระดึกระดึขนาดนี้เลย”

“ต้องตื่นตื่นอยู่แล้วสิยะ” อลิเชียร์ตอบระหว่างดัดขนตา “ก็มันเป็นครั้งแรกที่เราสองคนจะได้ออกไปเปิดตัวในฐานะของภริยาของมาสเตอร์ออร์แกนนี่ เนอะ!”

ว่าแล้วสองสาวก็หันมายิ้มให้กัน

“แล้วอีกอย่างพวกเราก็ไม่ได้พักผ่อนสบายๆ แบบนี้มานานแล้วนะคะ ท่านพี่”

“จริงด้วยๆ ขนาดแต่งงานกันมาตั้งหกเดือนแล้วแท้ๆ แต่อันนี้มูนยังไม่ได้ไปกับเขาเลย ช่างน่าน้อยใจจริงๆ”

คำดำหนินั้นทำให้เร็นต้องเลิกคิ้วขึ้น ท่ามกลางเสียงหัวเราะกะกวนๆ ที่ดังขึ้นมาจากตรงหน้าอกของเขา

“วะฮ่าๆๆๆ เพราะฉะนั้นเจ้าก็คงหมดหนทางขัดขึ้นแล้วละคุณู๋ข้า หุบปากแล้วยอมคงเมียทั้งสองไปออกงานเสียดีกว่า เข้าใจมั๊ย”

โนอาร์ เจ้าสร้อยไม้กางเขนที่เขาสวมอยู่นั้นเอ่ยมาด้วยน้ำเสียงขบขันสุดๆ เห็นได้ชัดว่าการที่ตัวเขาโดนคุณนายออร์แกนทั้งสองรุมตำหนินั้นทำให้เทวทูตสีขาวในรูปลักษณะของไม้กางเขนสำราญใจไม่น้อย

“น้ำเสียงแกเหมือนกำลังสมน้ำหน้าฉันอยู่เลยนะโนอาร์” เร็นบ่นปาก

“เออ ถ้าไม่รู้ก็จงรู้ไว้ซะไอ้หนู อยากรมีเมียทั้งสาวทั้งสวมนันก็ต้องเหนื่อยแบบนี้อยู่แล้ว สมน้ำหน้า”

คำแฉะนั้นทำให้นายออร์แกนต้องถอนใจอีกคำรบ

เขาไม่ได้ได้เพียงอะไรออกมาขณะจ้องมองสุภาพสตรีทั้งสองที่กำลังง่วนอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งภายในห้องนอนของพวกเขา ซึ่งพอมองไปมองมา จู่ๆ เร็นก็หัวเราะ นึกขึ้นที่ตัวเองปรับตัวให้เข้ากับเรื่องแบบนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ทั้งๆ ที่ตอนแรกแค่อายมาอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ด้วยกันก็นับว่าน่าตื่นตื่นแล้ว แต่คืนแรกที่พวกเขาได้มานอนด้วยกันในห้องนอนแห่งนี้ มันก็ทำให้นายออร์แกนซึ่งเป็นถึงผู้พิทักษ์สีขาวยังต้องระทึกจนขมตาหลับไม่ลง

ทว่าหลังจากผ่านไปได้หกเดือนเต็ม ชีวิตหลังการแต่งงานของเขา

เปลี่ยนไปมาก จากที่เคยใช้ชีวิตอย่างโลดโผนเพียงลำพังมาเกือบสองปี และยังไม่รวมการใช้ชีวิตแบบบ้าระห่ำเรื่อยเปื่อยก่อนหน้านี้สักสิบหกปี

พอได้มีอีกคนสองคนเข้ามารวมเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว กลับทำให้เขายิ่งรู้สึกเป็นผู้ใหญ่และต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น มีหน้าซ้ำชีวิตที่เหมือนเป็นสีเทานั้นก็กลับกลายเป็นสีสันที่สดใสขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ยกตัวอย่างเช่น ช่วงเวลาว่างๆ อย่างการโดนภรรยาทั้งสองจับแต่งตัวแบบนี้ กลับทำให้เขาหัวเราะออกมาได้

อลิเซียรึ้นสวมชุดราตรีสีขาวยาวลงมาถึงหัวเข่า เสื้อผ้าของเธอเป็นดีไซน์ที่เหมาะกับวัยรุ่น มีเครื่องประดับมากมาย และปล่อยผมสีฟุ้งกับลอนดีให้ยาวลงมาถึงกลางหลัง เดิมทีเธอก็เป็นคนสวยอยู่แล้ว พอแต่งเติมด้วยเครื่องสำอางนิดๆ หน่อยๆ จึงเรียกได้ว่าไร้ที่ติ

ส่วนชายะสวมชุดราตรีสีดำ เรือนผมสีดำขลับนั้นนุ่มเป็นมวยและเสียบไว้ด้วยปิ่นปักผม ดวงหน้าหวานสวยตามสไตล์สาวตะวันตกถูกแต่งเติมให้งดงามยิ่งขึ้น ดูเป็นสาวสวยลึกลับน่าค้นหา

สองสาวสองสไตล์ที่เขาไม่กล้าจินตนาการด้วยซ้ำว่าจะตกลงปลงใจมาเป็นภรรยาของตนได้อย่างไรนี้ เร็นถอนใจออกมาเบาๆ พลางนึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาตลอดหกเดือน แม้จะแต่งงานกันแล้ว แต่ด้วยภาระหน้าที่ของมาสเตอร์แห่งลิตเติลการ์เดน รวมถึงหน่วยแวนการ์ดที่สร้างชื่อเสียงไว้มากมาย ทำให้งานของพวกเขารัดตัวจนแทบจะกระดิกไปไหนไม่ได้ ต้องเดินสายลุยงานปราบผู้ก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับเอเดนแทบจะตลอดเวลา แม้แต่การอันนี้มนยังต้องถูกยกเลิกไปด้วยซ้ำ

อลิเซียเองก็จำต้องลดงานในฐานะเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงลงไป แต่ก็ยังเดินสายทำงานในฐานะทูตแห่งสันติภาพอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งต้องขอบคุณคุณไอน่า เจเนิส ที่ติดตามหน่วยแวนการ์ดไปทุกที่ นอกจากจะทำงานในฐานะผู้จัดการส่วนตัวของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงแล้ว เธอเองก็มาช่วยงานหน่วยแวนการ์ดในฐานะผู้พิทักษ์อยู่บ่อยครั้งเช่นเดียวกัน

ส่วนชายะนั้นหลังจากแต่งงานกับเขาแล้ว เธอก็แทบจะกลายเป็น

ภรรยาสาวผู้เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบ คอยเอาอกเอาใจเขาในฐานะสามีสารพัด จนบางทีเร็นยังนึกเกรงใจด้วยซ้ำ ที่แรกก็แอบกังวลว่าจะเขาจะโดนกดขี่แบบพวกคุณสามีในประเทศมาราคายน์เสียอีก ที่ไหนได้เธอก็กลับไม่ได้ทำเช่นนั้นเลย มีหน้าที่ยังเปลี่ยนการเรียกชื่อของเขาเป็น “ท่านพี่” เหมือนบรรดาคุณภรรยาในมาราคายน์อีกต่างหาก แรกๆ มันก็ทำให้รู้สึกจี้จ้นนิดหน่อย แต่พอฟังไปนานๆ ประกอบกับเสียงหวานๆ ของเธอแล้ว ก็แอบฟินไปเลยเหมือนกัน

“เอาละ เสรีจแล้ว!”

ที่สุดแล้วเสียงของอลิเซียก็ดังขึ้นหลังจากที่เธอตัวดอยไลเนอร์เป็นครั้งสุดท้าย พร้อมๆ กับชายะที่ลุกขึ้นยืน หันกลับมาหาสามีที่นั่งรออยู่บนเตียงนอน

“เป็นอะไรของนายไปเนี่ย นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว”

อลิเซียถามยิ้มๆ ชายหนุ่มหัวเราะก่อนจะติดตัวขึ้นยืน

“เปล่าหรอก” เขาว่าเสียงใส เดินไปโอบเอวภรรยาทั้งสองไว้ “แค่คืนนี้ภรรยาที่น่ารักของฉันทั้งสองคนดูสวยมากเป็นพิเศษก็เท่านั้นเอง เห็นแบบนี้แล้ว ทำทางคินันฉันจะกลายเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลกไปเลยกระมัง”

สองสาวที่โดนโอบเอวอยู่หันมายิ้มกันเอง

“ของมันแน่นอนอยู่แล้วนี่คะ ก็เพราะว่าเราสองคนคือ ท่านหญิงออร์แกน นี่เนอะ”

อลิเซียเอยด้วยรอยยิ้มหวาน เช่นเดียวกับชายะที่เงยหน้าขึ้นสบตากับสามีโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ทั้งสามต่างจ้องกันอยู่นานโข จนกระทั่งมีเสียงกระแอมหนักๆ มาจากโนอาร์

“อะแฮ่ม! จะหวานกันข้าก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่ตอนนี้พวกสหายครูชรออยู่ด้านนอก เอาไว้จบจากงานแล้วพวกเจ้าค่อยมาสานต่อความหวานกันที่บ้านก็ไม่มีใครว่าหรอกมัง”

เจ้าไม้กางเขนพูดแบบเล่นเสียง ทำเอาละอองสีชมพูปั้งๆ หายไปโดยสิ้นเชิง

“โนอาร์ แกเนี่ยน้า...”

เร็นพูดอย่างเอือมระอา แต่ก็ยิ้มและออกแรงดันร่างออร์ทั้งสองให้เดินออกไป

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปกันเลยดีกว่า”

“ค่ะ”

“เฮ้ ออกมาดูดีใช้ได้เลยนะเนี่ย สมแล้วที่ได้ไอดอลอันดับหนึ่งของโลกช่วยแปลงโฉมให้ เเท่านี้มาสเตอร์ออร์แกนของเราก็คงไม่ถูกประชาชนหัวเราะเยาะเอาในสภาพสุดโทรมแล้วละ”

คำพูดกวนๆ แบบนี้จะเป็นของใครไปไม่ได้นอกเสียจาก ครูซ โอเซล เจ้าหนุ่มผมสีเงินที่ตอนนี้เสียผมขึ้นเปิดหน้าผากให้เป็นดวงหน้าที่มีรอยยิ้มกวนประสาทเป็นเอกลักษณ์ชัดๆ และดูแปลกตาไปจากเดิมเล็กน้อยเพราะใส่ชุดสีขาวผูกเนกไทสีดำ

“ค่อยสมกับที่ให้พวกเรารอตั้งนาน ฝีมือการแต่งตัวของเธอนี้ยังเฉียบเหมือนเคยเลยนะอลิซ”

นายโอเซลหันมายิ้มแฉ่งให้อลิเซียร์ ซึ่งคนถูกขมกี้ยกนิ้วโป้งเป็นการรับคำ

“นายนี้มันกวนประสาทจริงๆ นะครูซ” เร็นถอนใจ “ท่าทางจะคึกเป็นพิเศษเลยนะ บอกซะก่อนนะว่างานนี้มีแต่ผู้นำของโลกมาร่วมงานทั้งนั้น เจ้ผอ. เขาย้ำนักหนาเลยว่าห้ามทำอะไรให้การโดนเสียชื่อเสียงเด็ดขาด เข้าใจมั๊ย”

“ปะ! เห็นฉันเป็นคนยังไ่กันเนี่ยไอ้เกลอ”

“ก็ต้องแน่นอนว่าเป็นไอ้ตัวป่วนที่พร้อมจะถล่มความสงบลงได้ทุกเมื่อนะสิ”

เร็นถึงกับแบ่ปาก เพราะวีรกรรมล่าสุดที่เจ้าครูซ โอเซล เพื่อนรักของเขาไปก่อมาที่เมือง มาราคายน์ มันแสนยิ่งกว่าทิงเจอร์ล้างแผลเสียอีก หลังจากพี่แกเอาเรื่องต๊มที่เรียกว่า แอบซินธ์ ไปเปลี่ยนประเทศที่แสนสงบนั้นให้กลายเป็นลานรถบัมป์ และเปลี่ยนสาวๆ ที่แสนเรียบร้อยเป็นกุลสตรีให้กลายเป็น

เป็นโคโยตี้ ชนิดที่พอสร้างมาแล้วสาว ๆ เหล่านั้นแทบจะถูกสั่งให้ฮาราควี่ตัวเองกันทั่วประเทศ

แค่คิดเร็นก็รู้สึกอ่อนนอกอ่อนใจ

“เอาน่าๆ งานเลี้ยงมันก็ต้องรื่นเริงเอาไว้ก่อนสิวะเพื่อน” ครูซัยม์ร่าเดินมาตบไหล่เพื่อนรักดังป๊าบๆ “ไหนๆ รัฐบาลโลกก็อุตส่าห์ออกเงินเลี้ยงขอบคุณเราที่ทำงานหนักมาตั้งนาน งานนี้คงต้องมีการปล่อยผีกันบ้างละ”

ว่าแล้วก็ยิ้มแฉ่งจนเร็นไม่รู้จะแย้งอะไรออกไปดี

“ก็อย่าให้มันงามหน้านักก็แล้วกันนะคะคุณครูซ”

คนที่ออกโรงเตือนนั้นหาใช่หัวหน้าทีมอย่างนายออร์แกน แต่เป็นคุณนายออร์แกนอย่าง ซายะ ที่แม้จะเผยรอยยิ้มหวานชวนมอง แต่น้ำเสียงนั้นเตือนเป็นนัยๆ ว่า “อย่าทำให้สามีของฉันต้องปวดหัวนะ” ซึ่งมันก็เพียงพอที่จะทำให้ครูซต้องสะดุ้งอีก

“ซ...ซ้อ พอเป็นเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับเจ้าเร็นนี่ หลังๆ มาซ้อซักจะปกป้องมันจนน่ากลัวขึ้นทุกทีแล้วนะ”

“คิดมากไปรีเปลาคะ” ซายะเอียงศีรษะยั้มๆ “อีกอย่างมันก็เป็นหน้าที่ของภรรยาที่จะต้องดูแลสามีอยู่แล้วไม่ใช่เธอคะ”

คำย่อนั้นทำเอาครูซไม่รู้จะพูดอะไรออกมาดี นอกจากตอนนี้เขาจะเปลี่ยนจากการเรียกซายะว่า “เจ้” เป็น “ซ้อ” ไปแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างน่ากลัว คือคุณเธอคนนี้ทั้งหวงและห่วงสามียิ่งกว่าอะไรดี ชนิดที่ใครห้ามมาแตะต้องแม้แต่ปลายเล็บ!

เร็นหัวเราะหึ คล้ายกับจะเดาออกมาว่าเจ้าเพื่อนรักของเขากำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วคุณโอลิเวียร์ละ”

ครูซชะงักไป หากพูดถึง โอลิเวียร์ เซลตี้ เธอก็คือแฟนสาวของเขาที่ควบตำแหน่งนักวางกลยุทธ์ประจำหน่วยแวนการ์ดนั่นเอง

“เธอน่าหน้าไปที่โรงแรมแล้วละ คงจะไปคุมไอ้เจ้าพวกนั้นไว้ไม่ให้ทำอะไรงามหน้านักละมัง ตามสไตล์คนเป็นครูนั้นแหละวะเพื่อน”

“หะอะ! ทั้งที่ไอ้คนควรจะถูกคุมที่สุตมันยืนหัวโตอยู่ตรงนี้นะนะ” คำย่นจากนายออร์แกนทำให้เพื่อนฉีกยิ้มทันที

ระหว่างนั้นเร็นหันมองห้องรับแขกของบ้านเขาอีกครั้ง จึงได้เห็นสภาพสตรีอีกสองคนนั่งอยู่ในนั้นด้วย คนหนึ่งกำลังดูข่าวในโทรทัศน์อยู่โดยไม่รู้ตัว ด้วยซ้ำว่าเจ้าของบ้านออกมาจากห้องแล้ว ส่วนอีกคนก็กำลังนั่งเล่นเกมในแท็บเล็ตผู้พิทักษ์อย่างเพลิตเพลินด้วยสีหน้าตายด้าน

“อ้าว...แล้วเจ้าเทรนล่ะ ตกลงว่าัยคุณหนูไม่ได้ชวนหมอนั้นมางานเลี้ยงด้วยหรือ”

เร็นเอ่ยถามขึ้น ทำให้ครูซถอนใจออกมายาวๆ

“ท่าทางหน่วยเอเมอร์ลจะเจอของแข็งเข้าว่ะ ก็เลยกลับมาไม่ทันงานเลี้ยง ออกข่าวอยู่นั่นไง เห็นมั๊ยล่ะว่าคุณเธอเกาะติดหน้าจอด้วยท่าทางเป็นห่วงชะขนาดนี้นะ”

ครูซว่าพลังสะบัดนิ้วโป้งไปด้านหลัง เร็นหันไปมองตามและจริงอย่างที่เห็นว่าเมื่อเห็น เครฟา เดลคอเรส หญิงสาวผมสีน้ำตาลลอมแดงที่อยู่ในชุดราตรีสีชมพูน่ารัก ประดับผมด้วยเทียร่า ดวงตาสีม่วงแอมethystส่องแวววับกับภาพข่าวอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“ขณะนี้ทางเจ้าหน้าที่ได้รับการยืนยันแล้วว่า หน่วยเอเมอร์ลของลิตเติลการ์เดน ได้ทำลายแก๊งยาเสพติดรายใหญ่ในประเทศโคลาเลียร์ ได้สำเร็จ ผู้พิทักษ์ระดับโกลด์ซึ่งเป็นหัวหน้าชุดทีมบุกพิเศษในครั้งนี้ เทรน ฮาร์ท ได้ออกมาแจ้งข่าวกับเราดังนี้ค่ะ...”

“อ๊ะ! เทรนนี่นา!”

พอภาพในโทรทัศน์เปลี่ยนจากผู้รายงานข่าวภาคสนามผู้หญิงเป็นผู้พิทักษ์หนุ่มในเครื่องแบบสีขาวซึ่งมีใบหน้าที่จริงจังและดวงตาคมกริบ รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนดวงหน้าสวยของคุณหนูเดลคอเรส

“ตอนนี้องค์เราจัดการเรื่องทั้งหมดเรียบร้อยแล้วครับ การปฏิบัติการก็ครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี ไม่มีประชาชนได้รับบาดเจ็บ และเรายังสามารถจับตัวโรแบร์โต้ โมเรเลส เจ้าพ่อวงการยาเสพติดได้อีกด้วย ซึ่งรายละเอียดทั้งหมด

นี่...”

เครฟ่าฟังแล้วเป่าปากออกมาคล้ายโล่งอกไม่น้อย

“โชคดีจัง ทำทางจะไม่ได้บาดเจ็บอะไรสินะ”

หญิงสาวรำพึง เห็นดั่งนั้นเร็นก็ได้แต่หัวเราะ เดินไปคว่ำรีโมตมากดปิดโทรทัศน์ ภาพในจอกลายเป็นสีดำสนิท เครฟ่ามจะไปก่อนจะหันกลับด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“ไม่เห็นหรือไยยะว่าฉันดูชาวอยู่นะ ไร้มารยาทจริงๆ!” หญิงสาวแหวไล่ จนนายออร์แกนต้องยี้มกลับไป

“ใครกันแน่จะที่ไม่มีมารยาท จู่ๆ มาเปิดโทรทัศน์บ้านคนอื่นเขาโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของบ้านแบบนี้ละ”

“ตายตาย ดิฉันมีมารยาทพอที่จะขออนุญาตจากอลิซแล้วนะคะ มาสเตอร์ออร์แกน อีกอย่างช่วยกรุณาทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่และเลิกเล่นอะไรเป็นเด็กๆ แบบนี้ด้วยค่ะ!”

หญิงสาวกระแทกเสียงจนเร็นต้องหัวเราะวุ่น แม้เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน แต่การได้กวนประสาทเพื่อนสาวคนนี้ก็เป็นอย่างหนึ่งความสำราญที่ขาดไปไม่ได้จริงๆ

“ดูเหมือนเธอจะปลอดภัยดีสินะ” อลิเซียร่ายขึ้น “ถ้าฉันก็ติดต่อไปหาเขาซะหน่อยสิเครฟ่า ถ้าได้ยินเสียงของเธอตอนนี้ ตานั่นจะต้องดีใจมากแน่ๆ เลย”

“ร...หรือ”

คุณหนูเดลลอสเร็นหน้าขึ้นสีนินๆ ก่อนจะรีบเก็บอาการได้โดยไวเมื่อรู้ตัวว่าถูกคู่อธิจ้องหน้าอยู่

“อ...เอาไว้หลังจากกลับมาจากงานเลี้ยงแล้วค่อยติดต่อไปก็แล้วกัน”

คำกล่าวแบบชินๆ นั้นทำให้เร็นหัวเราะหิ

“ก็เื่อทำมาแบบนี้แหละคู่เธอถึงไม่ลงเอยกับเขาเสียที ยังไงก็รีบหน่อยนะ เอาแต่เล่นตัว อะไรที่มันเคยตึงๆ อยู่ถ้าเหี่ยวลงเมื่อไรระวังเจ้าเธอมนตาสว่างแล้วหนีไปหากักคนอื่นแทน”

“ปากเสีย!” เครฟาชีนิ้วใส่คู่ปรับทันที “แค่นายแต่งงานแล้ว ไม่ได้หมายความว่ามาพูดจาเสียมารยาทแบบนี้กับฉันได้นะยะ ต่อให้เป็น มาสเตอร์แล้วก็ตาม ถ้ายังปากเสียไม่เลิกฉันจับนายมานั่งอบรมมารยาทชุดใหญ่แน่!”

ท่าทางวินแตรนั้นเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนๆ ทุกคนได้เป็นอย่างดี

“เฮ้! ถ้าอย่างนั้นเราก็กินกันเถอะ รถสิบล้อของสถาบันจอดรออยู่หน้า บ้านนานแล้ว แล้วตอนนี้งานเลี้ยงก็เริ่มไปได้ระยะหนึ่งแล้วด้วย ถ้าพระเอกไป งานสายมากมันก็ดูไม่ดีจริงมั๊ยละ”

ครูชเตือนสติทุกคน และหันไปเห็นหญิงสาวร่างเล็กอีกคนที่แม่แต่ ตอนนี้ก็ยังคงนั่งเงียบไม่ไหวติง และให้ความสนใจแต่กับแท็บเล็ตในมือ

“นี่ท่านนายพล เล่นเกมได้แล้ว รีบไปกินเถอะงานเลี้ยงเริ่มแล้วนะ”

ครูชเอ่ยทัก แต่เจ้าของร่างเล็กนั้นหาได้ขยับเขยื้อนแต่อย่างใด

เห็นดังนั้นแล้วเร็นจึงถอนใจ ส่ายหน้าซ้ำๆ

“รอบนี้เป็นเกมอะไรอีกล่ะครับเนี่ยคุณเนล”

“แพนต์ฟรอนเทียร์”

คำตอบสั้นๆ ห้วนๆ จาก เนล อลาสเตอร์ ทำให้ทุกคนต้องหันมาสบตากันเองคล้ายจะอ่อนใจกับแม่สาวน้อยร่างเล็กคนนี้นี่ไม่น้อยทีเดียว ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน คุณเธอก็ยังคงเป็นคนแปลกเต็มขั้น สาวน้อยร่างเล็ก เจ้าของเรือนผมสีน้ำเงินเข้มตัดสั้นระต๋อนคอ และแต่งตัวสไตล์อวกียังคงตั้งสมาธิกับแท็บเล็ตของเธออย่างแน่วแน่

“อะไรคือแพนต์ฟรอนเทียร์หรือคะท่านพี่” ซายะถาม

“รู้สึกจะเป็นเกมแนวผจญภัยในมือถือ สะสมตัวละครสาวน้อยน่ารัก ไซ์กว้างเกนใน บันให้เก่งแล้วก็เอาไปสู้ตามด่านอะไรที่ถนัดนั่นแหละ ฉันเอง ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เห็นแม่นั่งตั้งอกตั้งใจเล่นมาพักใหญ่แล้วละ ไม่คิดว่าจะ ติดอมแงมขนาดนี้”

ว่าแล้วก็ถอนใจ เป็นเครฟาที่อ่อนใจยิ่งกว่าใครจนต้องเอื้อมมือไปกด ปุ่มโฮมในแท็บเล็ต หน้าจอเกมนั้นดับวูบไป เนลชะงักแล้วหันมาจ้องเพื่อนสาว

เซมมิ่ง

“เครฟาเสียมารยาท ว่าแต่คนอื่นแล้วตัวเองทำเอง”

คำตำหนินั้นทำให้เพื่อนสาวต้องถอนใจ

“แล้วไอ้คนที่มันแถมั่งเล่นเกมให้คนอื่นเขารอนี้ไม่เสียมารยาทกว่าหรือ
ไยยะ”

“ทั้งๆ ที่อีกนิดเดียวก็ชนะด้านสุดท้าย ได้เพชรมาเปิดประตูของลูน
แพนตี้คนใหม่แล้วแท้ๆ เซียว”

พูดแล้วก็ทำแก้มปองทั้งที่หน้าตาย ทำให้ดูน่ารักไปอีกแบบ

“เอาไว้ไปเล่นต่อบนรถก็แล้วกันนะเนล ตอนนีเราสายมากแล้ว อีก
อย่างเดียวยัยคุณหนูก็ซื้อไอ้เพชรในเกมนั้นซดใช้ให้เป็นการขอโทษเองละ
เพราะฉะนั้นไปกันเถอะ”

“อื้อ”

“แล้วทำไมถึงเป็นฉันที่จะต้องซื้อเพชรในเกมอะไรนั่นให้ยัยนี้ด้วย แล้ว
ทำไมพอเป็นคำพูดของอีตาออร์แกนเธอก็ได้เชื่อฟังง่ายๆ แบบนี้ละยะ!”

เครฟาไวยวาย ส่วนเนลนั้นทำเป็นไม่สนใจและเดินนำหน้าออกไปจาก
บ้านทันที ปล่อยให้ทุกคนสับสนและเดินตามออกไปติดๆ โดยที่เครฟานั้น
บ่นอุบอุบย่ำปึงตามไปท้ายสุด

แม้จะผ่านเรื่องราวอะไรกันมาตั้งมากมาย แม้จะมีการเปลี่ยนแปลง
อะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้นกับทุกคน แต่ความสัมพันธ์ในกลุ่มออร์แกนก็ยังคง
แน่นแฟ้นเหมือนเดิม มันเป็นเวลาเพียงไม่มากที่ทำให้เร็นหัวเราะออกมา
ได้ดังลั่นขนาดนี้

ต่อให้โลกนี้กำลังหมุนไปเร็วเพียงใด แต่สิ่งที่ทำให้เร็นยังคงยิ้มอยู่ได้ก็
คือ...

กลุ่มออร์แกนนี้นั่นเอง

3

สหายเก่าจากรัฐบาลโลก

“ว้าว! งานเลี้ยงเขาจัดแจ่มเลยนี่หว่า”

เสียงตื้นตันของครูชดังขึ้นทันทีเมื่อกลุ่มออร์แกนเดินเข้ามาภายในงานเลี้ยงที่จัดขึ้นในโรงแรมเซนต์รอยัล โรงแรมหรูที่สุดในมหานครแอนทาเรส แสงสว่างจากโคมระย้าพราวระยับทำให้นักดูเจตจิรัสไปทุกซอกทุกมุม เสริมความไฮโซด้วยเสียงดนตรีคลาสสิกที่คลอไปทั่วทั้งห้องบอลรูมขนาดใหญ่

เหล่าแขกเหรื่อในเสื้อผ้าชุดสวยยืนจับกลุ่มคุยกันอยู่ และแน่นอนว่าทันทีที่มาสเตอร์ออร์แกนและภริยาได้เข้ามาถึงในงาน เสียงพูดคุยแซงแซเมื่อครู่ก็พลันเงียบไปทันที เป็นสัญญาณชัดเจนว่าพระเอกของงานเดินทางมาถึงแล้ว

“มองมาที่เราเป็นทางเดียวเลยว่ะ...ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนว่าตัวเองเป็นหมี่แพนด้าในสวนสัตว์เปิดยังไงก็ไม่รู้สิ เดี่ยวจะมีคนเอาไปไต่มาให้กินด้วยป่าวเนี่ย” ครูชขยับเข้าไปกระซิบกับเครฟา ซึ่งคุณหนูเดลโดเรสก็ตีแขนของเจ้าเพื่อนปากมากเบาๆ เป็นการปราม

“เลิกไร้สาระได้แล้ว อีตาบ้า”

เป็นจังหวะเดียวกับที่มีชายคนหนึ่งวิ่งทักๆ ตรงเข้ามาหาหนุ่มสาวผู้พิทักษ์

“ย...ยินดีต้อนรับมาสเตอร์ออร์แกน พวกเรายินดีมากที่ท่านให้เกียรติมาร่วมงาน ผมมีชื่อว่า โจนาธาน จอห์นสัน เป็นเจ้าหน้าที่พิเศษของรัฐบาลโลก ตอนนี้ 13 ผู้คุมกฎ กำลังรอพวกท่านอยู่ ขอเรียนเชิญมาทางนี้ดีกว่าครับ”

“13 ผู้คุมกฎ?”

เร็นเลิคว์ หากพูดถึง 13 ผู้คุมกฎแล้ว พวกเขาก็คือคนที่คอยควบคุมการเคลื่อนไหวของรัฐบาลโลก จะบอกว่าใหญ่ที่สุดในสภาสูงของโลกนี้ก็ได้

“นี่ 13 ผู้คุมกฎให้เกียรติมางานนี้ด้วยหรือคะ”

อลิเซียร์เป็นฝ่ายถามขึ้น พ่อหนุ่มที่ชื่อว่า โจนาธาน จึงชะงักไป เสียงหวานๆ นั้นทำให้เขาพลั้งเผลอจ้องใบหน้าของท่านหญิงออร์แกนคนหนึ่ง ความงามของเธอจริงให้เขาเน่ค้างไปชั่วอึดใจ กว่าจะเรียกสติกลับมาได้

“ก...ก็มาไม่ครบทุกท่านหรอกครับ เพราะหลายๆ ท่านเองก็กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในแดนตะวันตกนะครับ”

“ไม่ทราบว่าคุณซิเนียมาทำงานนี้ด้วยรีเปล่าคะ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มพยักหน้ารับโดยเร็ว

“มาครับผม เธอเองก็นั่งรออยู่ที่โต๊ะนั้นเช่นกัน”

“ดีใจจัง ฉันไม่ได้เจอกับคุณซิเนียมาตั้งหลายปีแล้ว”

ว่าแล้วก็เผยรอยยิ้มหวานชวนมองจนเจ้าหนุ่มตรงหน้าแทบจะละลายได้เลยเสียด้วยซ้ำ ซายะต้องส่งเสียงกระแอมให้นายคนนี้ตั้งสติได้ และรีบผายมือไปด้านหลัง

“ถ...ถ้าอย่างนั้นเชิญมาสเตอร์ออร์แกนและท่านหญิงทั้งสองทางนี้เลยครับ ส่วนท่านอื่นๆ ตอนนี้พวกเพื่อนๆ ไปรวมตัวกันอยู่ด้านนั้นแล้ว เชิญตามสบายนะครับ”

ว่าแล้วโจนาธานก็รีบเดินนำทางไปอย่างรวดเร็ว ทุกคนหันมามองหน้า

กันเอง ขณะที่นายออร์แกนนั้นถอนใจยาวทันที

“มาถึงก็เริ่มต้นด้วย 13 ผู้คุมกฎเลยหรอเนี่ย ให้ตายสิ”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นเกาต้นคอ จนภรรยาทั้งสองได้แต่หัวเราะซ้ำคึกคัก

“ถ้าฉันก็ขอให้โชคดีนะครับมาสเตอร์ ส่วนพวกผมขอไปสนุกให้สุดเหวี่ยงกับเหล่าสหายก่อนละนะ”

เจ้าครูซียี่มว่า เอ๋อมมือมาตีไหล่ของเร็นสองสามที ก่อนจะเดินไปกับเครฟและเนล ซึ่งเป้าหมายของพวกเขาก็คือสมาชิกของหน่วยแวนการ์ดที่นั่งรวมตัวกันอยู่อีกด้านของงานเลี้ยง ทันทีที่สามคนนั้นขอแยกตัวออกไป ก็มีคนจำนวนมากเข้าไปทักทายพวกเขาในฐานะผู้พิทักษ์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดกลุ่มหนึ่งในโลก บ้างก็เป็นสื่อมวลชนที่รีบเข้าไปสัมภาษณ์

“ตามคาด พวกมันได้พักกันสบายใจ ส่วนฉันต้องรับหน้าที่หนักเหมือนเคย”

ว่าแล้วนายออร์แกนก็มองเพื่อนอีกสามคนเดินจากไปก็ถอนใจอีกคำรบ

“เฮาน่า พวกฉันสองคนก็อยู่เป็นเพื่อนด้วยเนี่ย ไม่ต้องห่วงหรอก” อลิเซียรียี่มว่า

“พวกเรารีบไปเถอะคะท่านพี่ ปล่อยให้ผู้คุมกฎรอนเสียมารยาทนะคะ”

“ก็คงไม่มีทางเลือกแล้วละนะ”

สุดท้ายก็ได้แต่จำใจเดินตามหลังเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลโลกคนนั้นไปอย่างช่วยไม่ได้ ซึ่งตลอดทางในงานเลี้ยงนั้นก็มีคนใหญ่คนโตจากประเทศต่างๆ ในตะวันออกเข้ามาทักทายไม่ขาดสาย และหากจำไม่ผิด หลายๆ คนดูจะคุ้นหน้าคุ้นตาเร็นเป็นอย่างดี เพราะส่วนมากก็เป็นเหล่าผู้นำประเทศที่เขาเคยไปทำงานให้ในช่วงที่ออกไปฝึกวิชากับโนอาร์นอกสถาบัน

การทักทายเป็นไปอย่างอบอุ่น อาจเป็นเพราะเร็นอัธยาศัยดีเข้ากับคนแปลกหน้าได้ง่ายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นระหว่างที่เขาเดินทางไปกับโนอาร์ จึงได้พบเจอเพื่อนใหม่มากมาย และดูเหมือนคนเหล่านั้นจะตกใจไม่น้อยใจที่นายออร์แกนคนนี้ได้กลายเป็นมาสเตอร์แห่งลิตเติลการ์เดนในเวลาอันสั้น

“สมกับเป็นท่านพี่เลยนะคะ เป็นคนประเภทที่แค่ปลายแขนเสื้อเฉียดกันก็สามารถสร้างสายสัมพันธ์กับเขาได้ทันทีจริงๆ”

ชายะเอ่ยขึ้นหลังจากท่านนายกรัฐมนตรีจาก อีเลียร์ ที่เขาเคยไปทำการกิจคุ้มกันให้ในประเทศแถบอาฟกาเนียร์ หรือภารกิจสุดท้ายก่อนจะได้ไปเจอกับพวกครูซเดินมาทักทายอย่างสนิทสนม และแสดงความยินดีเรื่องการแต่งงานกับการที่ได้ขึ้นเป็นมาสเตอร์แห่งลิตเติลการ์เดน

“อันนั้นชมฉันใช้รีเปล่า”

เร็นหรีตามองภรรยาที่ยืนอยู่ทางด้านซ้าย ซึ่งชายะก็หัวเราะคิกคักอย่างน่าเอ็นดูไม่น้อย

“ก็ต้องชมอยู่แล้วสิคะ”

“จริงอะ” เร็นชักไม่มั่นใจ

“เปล่าหรือก จริงๆ แล้วชายะกำลังจะบอกว่านายมันพวกโหลไปเรื่อยนะ”

“อันนั้นฉันว่าเธอต่างหากที่อยากพูด”

อลิเอียร์หัวเราะร่วนหลังจากได้หยอกสามีไปพอหอมปากหอมคอ

“แล้วเมื่อไหร่เธอพูดถึงใครกัน โซเนีย ที่ว่านั่นนะ” เร็นถาม

“อ้อ! เธอเป็นคนรู้จักของฉันนะ เป็นคุณป้าใจดีที่ช่วยเลี้ยงดูฉันตอนเด็กๆ อยู่ระยะหนึ่ง สมัยที่ฉันได้รับการคุ้มครองจากผู้พิทักษ์ในฐานะเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงใหม่ๆ ฉันก็ไปอาศัยอยู่กับโซเนียอยู่พักหนึ่ง...เธอเปรียบเหมือนญาติผู้ใหญ่ของฉันนะนะ ทั้งสองคนจะต้องชอบเธอแน่ๆ เลยละ”

ว่าแล้วก็หันมายิ้มให้เร็นกับชายะ ทั้งคู่จึงหัวเราะออกมาเบาๆ

“โซเนีย!”

“ว่ายังไงหือ แม่ตัวแสบของฉัน”

เสียงหวานๆ ดังขึ้นอย่างดีใจ ร่างบางวิ่งตรงเข้าไปกอดสุภาพสตรีที่อยู่บนโต๊ะทรงกลมซึ่งตั้งอยู่เกือบในสุดและห่างจากแขกกลุ่มอื่นมาก มีหน้าซึ้งยังมีเจ้าหน้าที่จากรัฐบาลในชุดที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นבודดีการ์ด ยืนคุมดูแล

อยู่รอบทิศทางอีกด้วย เห็นได้ชัดว่าตรงโตะนี้มีแต่พวกคนสำคัญของโลกมารวมตัวกันอยู่

“ไหนดูซิ เดียวนี้สวียขึ้นเป็นกองเชียวนะแม่ตัวดี พอแต่งงานแล้วมีน้ำมีนวลขึ้นเชียว เมื่อไรจะมีหลานให้ฉันอุ้มเสียทีละหือ”

“โธ่! โซเนียอะ!”

อลิเซียร้องด้วยสีหน้าเขินอายอยู่ไม่น้อย ร่างบางนั้นคล้ายอ้อมกอดเป็นจังหวะที่เว้นช่วงให้เร็นกับซาเยะได้เห็นใบหน้าของสุภาพสตรีที่ชื่อว่า โซเนียชัดๆ เสียที เธอเป็นสุภาพสตรีอายุราวๆ สี่สิบปี ดูท่าทางใจดีและมีรอยยิ้มที่อ่อนโยนมาก เรือนผมสีเงินนั้นถูกรวบเป็นมวยดูเรียบร้อย สวมชุดราตรีสีน้ำตาลเข้ม พันผ้าพันคอสีขาว

“อู๊ยตายจริง! เสียมารยาทแล้วคะมาสเตอร์ออร์แกน”

จนกระทั่งเธอหันมาเห็นเร็นกับซาเยะยืนอยู่อีกด้านหนึ่งจึงรีบลุกขึ้นยืนทันที พร้อมๆ กับชายหนุ่มอีกสองคนที่นั่งร่วมโตะอยู่ด้วย เป็นจังหวะเดียวกับที่เร็นโค้งศีรษะให้ทุกคน

“ดิฉันชื่อว่า โซเนีย แควโรไลน์ ค่ะ เป็นหนึ่งในผู้คุมกฎของรัฐบาลโลก และควบตำแหน่งผู้พิทักษ์ระดับโดมอนด์ของลิตเติลการ์เดนด้วย ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

สุภาพสตรีผู้เป็นถึงผู้คุมกฎนั้นเดินตรงมาหาพร้อมเอื้อมมือมาจับด้วยอย่างเป็นมิตร การันตีได้เลยว่ารอยยิ้มของเธอนั้นเป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนใจดีอย่างที่ภรรยาของเขาได้บอกไว้จริงๆ

“ยินดีครับ คุณโซเนีย”

ว่าแล้วก็หันไปมองชายอีกสองคนที่กำลังเดินเข้ามาหาในจังหวะที่โซเนียหันไปแนะนำตัวกับซาเยะ

“ใจ ทรอย หนึ่งในผู้คุมกฎและผู้พิทักษ์ระดับโดมอนด์ ยินดีที่ได้รู้จักครับมาสเตอร์”

“เช่นกันครับคุณใจ”

รายนี้เป็นชายหนุ่มอายุสามสิบกลางๆ เขาเป็นหนุ่มผิวสี ผมสั้นท่าทาง

เจ้าระเบียบและกำลังส่งยิ้มมาให้ เร็นพอจะคุ้นหน้าชายคนนี้อยู่บ้าง เขาเป็นหนึ่งในผู้คุมกฎที่มีข่าวในเรื่องการออกไปควบคุมและดูแลเหตุวุ่นวายในทวีปกลางอย่างพวกประเทศอาฟเกเรียอยู่บ่อยๆ ถือเป็นหนึ่งในผู้คุมกฎที่ทำงานอย่างหนักและคอยดูแลประชาชนได้อย่างน่านับถือทีเดียว

ไม่ช้าเร็นก็มองไปทางผู้คุมกฎอีกรายหนึ่งที่เป็นชายหนุ่มท่าทางสุภาพหน้าตาหล่อเหลาเอาการ เรือนผมสีเงินยาวลงมาระดับคอทำให้ดูเหมือนหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ดวงตาสีฟ้าครามนั้นจ้องตรงมาพร้อมกับรอยยิ้มหวาน

“เซวรี ฟาน โฮล์เซน ครับ หนึ่งในผู้คุมกฎและผู้พิทักษ์ระดับโดมอนด์ ยินดีที่ได้พบคุณเสียทีครับ มาสเตอร์ออร์แกน”

“เช่นกันครับ...”

แล้วก็จับมือไปตามมารยาทอีกครั้ง ทว่าจู่ๆ ชื่อของชายตรงหน้าก็ทำให้เร็นต้องชะงักไป ความคุ้นรากับเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนทำให้ดวงตาสีเขียวเพริศดอจ้องชายตรงหน้าเขม็ง ทั้งเรือนผมสีเงินและดวงตาที่แสนคุ้นเคยนั้นทำให้เขามั่นใจว่าชายคนนี้จะต้องเป็น...

“น้องชายของผมมาร่วมงานเลี้ยงนี้ด้วยรีเปล่าครับ”

ชายที่ชื่อเซวรีเอ่ยทักมาจนทำให้เร็นยิ่งมั่นใจขึ้น

“น้องชายเหรอคะ” ซายะเลิกคิ้วขึ้นถาม

“อ้าว! ท่านหญิงออร์แกนยังไม่ทราบเหรอครับ ผมนี่ว่าเจ้านั้นจะเล่าให้ทุกคนฟังแล้วเสียอีก”

“เจ้านั้น?” ซายะกับอลิเซียร์ต้องหันมาสบตากันเอง

“ก็เจ้าครูซยังไงล่ะครับ น้องชายของผมนะ”

“เอ๊ะ?”

ด้วยกิริยาที่เรียบร้อยจึงทำให้สองสาวเพียงแค่อูทานออกมาเบาๆ ส่วนเร็นนั้นถอนใจยาว รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าผู้ชายคนนี้ เซวรี ฟาน โฮล์เซน หรือผู้คุมกฎที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ ก็คือพี่ชายของเจ้าครูซ เพื่อนสนิทของเขา และเหนือสิ่งอื่นใด เจ้าครูซนั้นเกลียดพี่ชายเข้ากระดูกดำ และยังไม่จบแค่นั้น เพราะโอลิเวียร์ เซลดี แฟนสาวของครูซก็เคยเป็นคนรักของท่านผู้คุมกฎหนุ่ม

คนนี้อีกด้วย

“ท่านพี่ทราบอยู่แล้วหรือคะ”

ชายะเอ่ยถาม ซึ่งเร็นก็เพียงพยักหน้ารับโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา เป็นสัญญาณบอกว่าเขาจะเล่าให้ฟังที่หลังเอง

“แล้วเจ้าน้องชายตัวดีของผมมาในงานเลี้ยงนี้รึเปล่าครับ มาสเตอร์ออร์แกน”

“ครับ ตอนนี้เขาก็คู่กับลูกน้องคนอื่นๆ ของผมในงานนี้นั่นแหละครับ”
เร็นตอบ

“ดีจัง ผมไม่ได้เจอหน้าเจ้าหมอนั้นมาตั้งหลายปี เดียวคงต้องไปทักทายเสียหน่อยแล้ว”

ถ้างานเลี้ยงนี้ก็เตรียมล่มได้เลย!

เร็นตะโกนออกมาในใจ เขานึกไม่ออกจริงๆ ว่าถ้าเจ้าเพื่อนจอมไววายได้เจอกับพี่ชายที่แสนเกลียดในเวลาแบบนี้ จะมีหายนะอะไรตามมาด้วย

“ถ้าฉันเชิญนั่งกันก่อนเถอะค่ะทุกท่าน”

โซเนียเอ่ยขึ้นเสียงหวาน ก่อนจะผายมือให้ทุกคนนั่งประจำโต๊ะ เร็นเองก็มองสำรวจไปรอบๆ ดูเหมือนว่าจะมีหลายๆ คนมองมาทางโต๊ะที่รวมเหล่าคนสำคัญของโลกเอาไว้ ดิดที่รอบด้านนั้นดันมีพี่ๆ บอดีการ์ดคุมเข้มกันด้วยหน้าตาถึงทั้งจนไม่มีใครกล้าเหยียดเข้ามาเท่านั้นเอง

บรรยากาศที่ตึงเครียดบนโต๊ะอาหารบังเกิดขึ้นเมื่อผู้คุมกฎทั้งสามจ้องมาที่เขาเป็นทางเดียว

“สรุปว่าม้านางเลี้ยงหรืองานประชุมสหประชาชาติกันแน่ะเนี่ย...”

นายออร์แกนรำพึงเสียงเบาหวิว แต่มากพอที่ภรรยาทั้งสองต้องสะกิดให้พ่อเจ้าประคุณเก็บอาการหน่อย ซึ่งพอเห็นว่าทุกอย่างดูจะฮึดอัดเกินไป โซเนียจึงพยายามทำลายความตึงเครียดนั้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อันดับแรกต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่ฉันไม่ได้ไปร่วมงานแต่งงานของพวกคุณ พวกเราสามคนเองก็อยากจะไปร่วมแสดงความยินดีด้วย แต่ว่างานของพวกเราก็มามากมายเสียจนขยับตัวแทบไม่ได้จริงๆ” โซเนียเอ่ยขึ้น ก่อนจะ

หันไปยิ้มให้อลิเชียร์ “สุดท้ายก็เลยได้แต่โทรศัพท์ไปแสดงความยินดีกับยัยตัวแสบของฉันเท่านั้นเอง แต่ว่าได้เห็นเธอมีความสุขแบบนี้ฉันก็เบาใจแล้วละคะ ตอนแรกยังกังวลอยู่เลยว่าจะมีผู้ชายคนไหนอดทนกับนิสัยเอาแต่ใจของเธอได้มั้ย จนกลัวว่าจะต้องขึ้นคานจะแย่แล้ว”

“น้อยๆ น้อยๆ โห่เหีย ระดับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงนะมีแต่หนุ่มๆ มาตอมจนหวั่นไหวบ้านไม่แห้งเลยนะจ๊ะ”

อลิเชียร์เอ่ยเสียงใส ทำให้ผู้อาวุโสหัวเราะคิกคักคล้ายจะเอ็นดู

“ท่าทาง ไอน่าคงจะตัวเบาเลยอะเลยที่ไม่ต้องดูแล้วยจอมแก่นแบบเธอมากเหมือนเคยแล้ว แต่สงสัยภาระหนักคงไปตกอยู่ที่มาสเตอร์ออร์แกนเสียเอง ลำบากแะเลยนะคะ”

“ก็เอาเรื่องอยู่ครับ แต่ว่าผมรู้วิธีรับมือแม่ตัวแสบของผมเป็นอย่างดีอยู่แล้วครับ”

“โอ้!”

อลิเชียร์หันมาโวยใส่สามีของเธอ จนเกิดเสียงหัวเราะขึ้นบนโต๊ะอาหาร

“แล้วไม่ทราบว่ พวกท่านผู้คุมกฎมากันแค่สามท่านเท่านั้นหรอคะ”

ชายะเป็นฝ่ายเอ่ยถามขึ้น ชายผิวเข้มที่ชื่อว่า โจ จึงพยักหน้ารับ

“ผู้คุมกฎท่านอื่นเองก็อาจจะมาร่วมงานในครั้งนี้นะครับ คิดที่พวกเขามีภาระหน้าที่ต้องไปจัดการ จึงปลีกตัวมาไม่ได้จริงๆ ส่วนพวกเราที่มาในฐานะผู้พิทักษ์ที่ถูกท่านอาเนียร์เรียกตัวมานะครับ”

“ท่าน ผอ. เหรอคะ”

ชายะเลิกคิ้วขึ้น ผู้คุมกฎทั้งสามพยักหน้าทันที

“ท่านอาเนียร์ต้องการหารือกันเกี่ยวกับสถานการณ์ของโลกในตอนนี้นะครับ” รอบนี้เซวี่ขึ้นมามั้ง “มาสเตอร์ออร์แกนคงจะทราบอยู่แล้วว่าตลอดระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์วุ่นวายต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย หลังจากคุณได้ทำลายสายธนูแห่งไฟไปได้สำเร็จแล้ว ดูเหมือนว่าประเทศทางตะวันตกเองก็เริ่มเคลื่อนไหวรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ พวกเราในฐานะพันธมิตรของลิตเติลการ์เดนจึงต้องมาหารือกันถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตครับ”

เร็นนั่งเสียบไปแล้วถอนใจออกมาแรงๆ เขาเองก็คาดการณ์เอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า งานเลี้ยงในวันนี้ไม่ได้จัดขึ้นมาเพื่อเลี้ยงขอบคุณหน่วยเวนการ์ดอย่างเดียวนะ สิ่งสำคัญก็คงจะเป็นการหารือถึงก้าวต่อไปขององค์กรผู้พิทักษ์ในสถานการณ์ที่กำลังตึงเครียดนี้มากกว่า

“ผมได้ยินมาว่าอเมเรียเองก็โดนประเทศทางตะวันตกกดดันอยู่ไม่น้อย”

“ทางเรายังพอรับมือกับมันได้ครับ” เซววีเป็นคนตอบ “โชคดีที่อเมเรียเป็นประเทศใหญ่ เพราะฉะนั้นเรื่องการดูแลตนเองถือว่าไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด มิหนำซ้ำเรายังอยู่ในทวีปอเมเรียเหนืออีกด้วย เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้รับแรงกดดันจากพวกกองทัพทางตะวันตกเท่าไรนัก ที่น่ากังวลจริงๆ ตอนนี้น่าจะเป็นวิทซ์นะครับ”

เร็นถอนใจทันที เนื่องด้วยวิทซ์ หรือประเทศที่ เนโอ อลาสเตอร์ หนึ่งในเสาหลักทั้งห้าปกครองอยู่นั้นตั้งอยู่ทางตอนเหนือของทวีปยูเรเชีย ซึ่งแน่นอนว่าอยู่ห่างจากประเทศทางตะวันออกและโดนล้อมไว้อย่างน่ากังวล หากเกิดสงครามและทางเนโอยื่นกรานว่าจะไม่เข้าร่วมกับกองทัพตะวันตกจริงๆ ละก็... บางทีประเทศนี้ก็อาจจะพินาศก่อนใคร

“ถึงตอนนั้นเราคงต้องทำอะไรสักอย่างครับ” เร็นเอ่ยขึ้น “ตอนนี้คุณเนโอก็เปรียบเสมือนเป็นญาติคนหนึ่งของผมแล้ว คงจะอยู่เฉยๆ มองพวกเขารับมือสถานการณ์นี้ตามลำพังไม่ได้หรอกครับ อีกอย่างในที่นี้ของผมก็มีน้องสาวของคุณเนโอร่วมอยู่ด้วย”

“เพราะแบบนั้นแหละ ทางเราถึงได้กำลังเครียดกันอยู่ครับ”

เซววีถอนใจยาว ก่อนจะเป็นโซเนียที่ยกแก้วค็อกเทลขึ้นมาจิบ

“ที่กังวลจริงๆ ก็เห็นจะเป็น ผลึกแห่งลม ที่อยู่ในประเทศวิทซ์นั่นแหละค่ะ เพราะฉันมั่นใจว่าทางกองทัพตะวันตกเองก็ต้องการพลังของมันนั่นๆ”

“นั่นสินะครับ”

เร็นพยักหน้ารับ หากพูดถึงผลึกแห่งลมแล้ว มันก็คือผลึกเวทมนตร์ที่มีพลังมหาศาสตร์ และเป็นแกนหลักของสมดุลแห่งโลกนี้เหมือนกับผลึกอิกตราซิล

ของการเดิน และผลึกแห่งไฟแห่งเมืองมาราคายน์ ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นทั้งพลัง ในการขับเคลื่อนชาติตะวันออก ข้ายังใช้ผนึกอสูรแห่งไฟเอาไว้อีกด้วย

หากพูดถึงความสำคัญแล้ว มันมีมหาศาลเพียงพอที่จะใช้เป็นอาวุธใน สงครามได้เลยด้วยซ้ำ

“แต่ว่าเรื่องนั้นคงต้องรอดตัดสินใจต่อจากนั้นสินะครับ” เซวี่พูดด้วยรอย ยิ้มเจื่อนๆ “อย่างน้อยๆ ตอนนี้องานการณ์ในแดนตะวันออกก็ถือว่าดีมาก ที่เดียว ประเทศเล็กๆ หลายประเทศเองก็รวมตัวกันได้อย่างเข้มแข็ง คงต้อง ขอบคุณมาสเตอร์ออร์แกนที่คอยเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ดูแลดินแดนตะวันออก มาตลอด”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ ผมก็แค่ทำอะไรตามใจตัวเองไปเรื่อย อันที่จริงน่าจะโดนด่ามากกว่าโดนชมเสียด้วยซ้ำ”

เร็นได้แต่โบกมือหยอๆ หันไปสบตากับบุรุษตรงหน้า โดยรวมแล้ว เซวี่ ฟาน โฮล์เซน คนนี้ก็ดูเป็นคนอัธยาศัยดี จะว่าไปก็ไม่ได้เลวร้ายขนาดที่ ครูซต้องหมั่นชี้หน้าเลย ออกจะดูเหมือนเป็นคนใจดีเสียด้วยซ้ำไป

“แล้วเจ้าน้องชายของผมล่ะครับ เป็นยังไงบ้าง”

จู่ๆ เซวี่ก็ถามขึ้นมาจนเร็นชะงักไป แต่บุรุษตรงหน้าก็มีเพียงรอยยิ้ม เจื่อนๆ ปรากฏขึ้นมาให้เห็นเท่านั้นเอง

“พอดีผมได้ยินมาว่าคุณกับครูซนะสนิทกันมากจนแทบจะเป็นพี่น้อง ฝาแฝดกันแล้ว ผมเองก็ไม่ได้เจอหน้าหมอนั้นมาตั้งแต่เด็กๆ ก็พอจะได้ยินข่าว ของเขาผ่านสื่อต่างๆ อยู่บ้าง แต่ถ้าในฐานะของพี่ชายแล้ว ผมเองก็อยากจะ ทราบเรื่องราวอื่นๆ จากปากของเพื่อนสนิทอย่างคุณนะครับ”

เร็นได้แต่หัวเราะแหะๆ เขาหันไปมองอีกด้านหนึ่ง ตรงจุดที่โอลิเวียรั้ง อยู่ข้างๆ แม่ของเขา เธอหันมาสบตาพอดี จึงได้แต่ยิ้มออกมาเจื่อนๆ ราวกับ รู้ดีว่าเร็นคงจะรู้เรื่องราวเบื้องลึกของความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอหมดแล้ว เป็นแน่

สุดท้ายเร็นก็เลยได้แต่เกาศีรษะแกรๆ

“เจ้านั่นก็สบายดีครับ บางทีก็อาจจะมากเกินไปด้วยซ้ำ เป็นไม่กี่คนที่

รับความเอาใจของผมได้นะ และเป็นเพื่อนที่คอยช่วยเหลือผมมาตลอด ครูชเป็นคนเก่ง คุณน่าจะพอได้ยินข่าวมาบ้างเรื่องผลงานของเขาในฐานะผู้พิทักษ์ อย่างน้อยๆ ก็มีผู้พิทักษ์ไม่กี่คนหรอกนะครับ ที่จะได้รับฉายาติดตัว ขนาดผมยังไม่มีเลย ถึงจะชอบทำตัวลอยหายไปวันๆ ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องงาน แต่เขาก็เป็นคนที่ทำให้เพื่อนๆ ยิ้มแย้มได้ตลอดเวลาครับ เป็นมู้ดเมกเกอร์ประจำหน่วยของเรา แล้วก็เป็นคนสำคัญที่สุดของผม”

คำกล่าวนั้นทำให้เซวี่หัวเราะร่วน สีหน้าดูดีใจอยู่ไม่น้อยที่ได้ยินเช่นนั้น เขาชำเลืองมองไปอีกทาง ตรงจุดที่โอลิเวียร์นั่งอยู่ ทั้งคู่จึงสบตากันวูบหนึ่ง ก่อนจะเป็นฝ่ายชายที่ถอนใจออกมา

“สนิทกันมากจนบางทีมันมักจะรวมหัวกันไปสรว้างปัญหาให้ชาวบ้านเลยละ”

มีเสียงหัวเราะ ดังขึ้นจากทางด้านหลัง ทำให้วงสนทนาบนโต๊ะอาหารต้องชะงักไป เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เร็นรีบตัวตลึงตาไปมองผู้มาใหม่ที่เพิ่งจะแวะเขาไปหมาดๆ แต่พอได้เห็นแล้วก็ถึงกับอ้าปากขึ้นด้วยสีหน้าประหลาดใจ ไม่เพียงแค่ว่าเขาเท่านั้น โอลิเวียร์กับชายะเองก็เช่นกัน

คนหนึ่งคือชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีชาและใบหน้านุ่มบึ้ง เขาใส่แว่นทรงกลมและอยู่ในเครื่องแบบผู้พิทักษ์ระดับสูง ขณะที่อีกคนก็เป็นชายหนุ่มผมยาวสีดำขลับ ใบหน้าหวานจนชวนให้เข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิง มีรอยยิ้มละไมเป็นเอกลักษณ์

หากเป็นคนในกลุ่มมอร์แกน ทุกคนย่อมจำสองคนนี้ได้ดีติดตา

เขาทั้งคู่ต่างเป็นคนของสถานักเรียนในยุคที่พวกเขาสอบเข้าไปในการ์เดนใหม่ๆ ซึ่งหลังจากจบการศึกษาที่ลิตเติลการ์เดนไปแล้ว ทั้งสองคนก็ถูกส่งไปทำงานกับรัฐบาลโลกเพื่อเก็บกวาดพวกสพายที่แฝงตัวอยู่ในนั้น ซึ่งผลงานของพวกเขาก็เป็นที่เลื่องลือไม่แพ้กันทีเดียว

“อเลน เซียร์!”

เร็นเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดีที่ได้เจอคนรู้จักซึ่งไม่ได้เห็นหน้ากันมานาน เขาริบลุกขึ้นยืน เมื่อเห็นดังนั้นแล้วเจ้าของชื่ออเลน และเซียร์ ก็รีบยกมือขึ้น

วันทยหัตถ์ให้มาสเตอร์ออร์แกนแทบไม่ทัน

“ฮ...เฮ้ย! ไม่เอาน่า ทำแบบนี้ฉันจึกจึ้นะเว้ย!”

เร็นรีบโบกมือหยอยๆ เมื่อพวกหุ่นพี่ต่างทำความเข้าใจตามยศที่อยู่บนป่า

“ทำตัวตามสบายเถอะ แค่นี้ฉันโดนพวกตาสูงอายุแก่กว่าสองสามรอบ โค้งหัวให้ก็แข็งจะแย่แล้ว ขึ้นคนที่สนิทกันมาทำด้วยแบบนี้มีหวังตายพอดี”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้วหุ่นพี่ทั้งสองก็หันมาสบตากัน ก่อนจะหัวเราะหึ

“นายนี้มันนิสัยเพี้ยนเหมือนเดิมจริงๆ ออร์แกน”

อเลน โคลว์วซ หรือมัจจุราชสายฟ้า ชายผู้เป็นคู่หูของนายออร์แกน สมัยที่ทำงานในสถานนักเรียนอยู่ชั้นมัธยม

“ชอบทำอะไรเพี้ยนๆ แล้วก็ไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหมเหมือนเดิมเลยนะ ไอ้เรื่องที่นายไปป่วนมาราคายน์ชะววยปวงไปหมดนั้นนะ เล่นเอาฉันค้นปากอยากจะด่าจนแทบอดไม่ไหวเลยรู้มั๊ย มาสเตอร์ออร์แกน”

นายออร์แกนได้ยินแล้วก็หัวเราะร่วน

“นายเองก็เจ้าระเบียบเหมือนเดิมเลยนะ ชักจะสงสารคนของรัฐบาลโลกที่ต้องทำงานกับนายยังงี้ไม่รู้”

“เหอะ! อย่างน้อยพวกนั้นเขาก็มีระเบียบวินัยมากกว่าโมนอย่างพวกแกเยอะ!”

อเลนกระซอกเสียง เล่นเอาพวกหุ่นน้องที่ไม่ได้เจอมานานหันมามือชอบอกชอบใจกันยกใหญ่

“ทำเป็นพูดจึ้นนั้นนะ แต่จริงๆ แล้วหมอนี่แอบตามข่าวภารกิจของพวกนายทุกข่าวเลยรู้มั๊ย ก็เป็นรุ่นน้องคนโปรดนี่นะ จะไม่ให้ห่วงได้ยังไงกัน”

เซียร์ เกสทริกซ์ หรือประธานนักเรียนคนก่อนเคยขึ้นด้วยน้ำเสียงติดตลก ซึ่งก็ทำให้เพื่อนสนิทของเขาเอาศอกมาสะกิดเป็นทำนองว่า “พูดมากเกินไปแล้ว!” แทบจะทันที

“ว่าแต่พวกนายมาทำอะไรที่นี่กัน” เร็นถาม

เร็นเอ่ยถามขึ้นด้วยความคิดถึง ส่วนอลิเซียร์กับชายะรีบลุกขึ้นมายืน

ข้างๆ สามี่ จนสองหนุ่มนั้นพยักหน้าทักทายให้ตามประสาคนเคยรู้จักกัน

“ก็ต้องมาทำงานแหงอยู่แล้วสิ ถึงฉันจะไปทำงานให้รัฐบาลโลกก็เถอะ แต่ตอนนี้ก็มียศผู้พิทักษ์ค่าตอบแทนนะ” เซียร์เป็นคนตอบ ส่วนเร็นยิ้มรับ

“แล้วก็ไม่ได้มาในฐานะของผู้พิทักษ์เพียงอย่างเดียวหรอกนะคะ” โซเนียเอ่ยขึ้น “อีกไม่นานคุณเซียร์เองก็คงจะได้ควบอีกตำแหน่งหนึ่งแล้วละ ตอนนั้นก็เหลือแค่รอเวลาแต่งตั้งจากรัฐบาลโลกเท่านั้นเอง”

“ควบอีกตำแหน่งหนึ่ง?”

เร็นเลิกคิ้วขึ้นแบบไม่เข้าใจ เป็นจังหวะที่เซียร์กับอลอนั้นหามามองหน้ากันเอง ก่อนจะเผยรอยยิ้มกว้างกับอยากจะอวดเรื่องนี้เต็มแก่แล้ว เพียงแค่รอเวลาให้พวกผู้ใหญ่พูดขึ้นมาก่อนเท่านั้นเอง

“เพราะว่าอีกไม่นานคำพูดที่ว่า เซววี ฟาน โฮล์เซน คือผู้คุมกฎที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์มันคงจะเป็นอดีตไปแล้วละครับ”

เซววีเอ่ยขึ้นจนเร็นต้องหันไปสบตาด้วย ฝ่ายนั้นยังให้

“มาสเตอร์ออร์แกนคงจะทราบดีอยู่แล้วว่า ตอนนี้ตำแหน่งผู้คุมกฎนั้นขาดสมาชิกไปหลายคน หลังจากที่พวกเราตรวจสอบกันได้ว่าพวกเขาคือคนไหนและทำงานให้พวกเอเดน ทางรัฐบาลโลกจึงพิจารณาคนที่เหมาะสมจะก้าวขึ้นมารับตำแหน่งผู้คุมกฎที่แสนสำคัญนี้กันให้รวดเร็ว จนเพิ่งจะได้บทสรุปกันไม่นานนี่เอง”

เร็นอ้าปากค้าง เขาพอจะเดาได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะแต่ไหนแต่ไรรุ่นพี่ผมยาวคนนี้ก็ได้รับการขนานนามจากทางสถาบันผู้พิทักษ์ว่าเป็น “อัจฉริยะในรบบร้อยปี” ไม่แปลกเลยที่จะทำให้พวกรัฐบาลโลกไม่อาจมองข้ามความสามารถนั้นไปได้

“เพราะฉะนั้น เรากำลังจะมีผู้คุมกฎอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์คนใหม่ ที่ชื่อว่า เซียร์ เกสทริกซ์ นะครับ”

คำพูดยืนยันนั้นทำให้เร็นต้องกะพริบตาปริบๆ และหันมามองหน้ารุ่นพี่ผมยาวที่ส่งยิ้มหวานกลับมาให้ เป็นรอยยิ้มที่เขารู้สึกได้เลยว่ามันทอนประสาทไม่เปลี่ยนไปจากสมัยหมอนี่เป็นประธานนักเรียนเลยแม้แต่น้อย

“จากนี้เราคงได้ทำงานด้วยกันอีกมากมายนะครับ มาสเตอร์ออร์แกน
ฝากตัวด้วยนะ” เซียร์พูดแล้วก็ขยับตาให้

4

แก่นำแห่งลิตาเติลการ์เดน

“ทำไมหมอนั่นต้องมาที่นี่ด้วยพะ หมั่นไส้เว้ย!”

เสียงบ่นด้วยความแข็งในอารมณ์ของ ครูช โอเซล ดังขึ้นภายในห้องบอลรูมของงานเลี้ยง ซึ่งร่างสูงที่หลบมานั่งอยู่ในมุมอับไร้ผู้คนร่วมกับพวกเพื่อนๆ นั้นกำลังมีสีหน้าบูดบึ้งเข้าขั้นทีเดียว

“ช่วยเป็นบ้า ถ้ารู้ว่าต้องมาเจอไอ้บ้านี้ สู้ฉันนอนรออยู่ที่บ้านยังจะดีเสียกว่า!”

“ก็รู้ะว่านายกำลังหงุดหงิดอยู่ แต่ช่วยลดเสียงลงหน่อยก็จะดีมากเลยนะยะ”

คำเตือนนั้นมาจากคุณหนูเคลดอเรสที่ยืนอยู่ข้างๆ มีแก้วแชมเปญในมือ เรียกให้สายตาของครูชนั้นตวัดฉับมองด้วยท่าทางดูกว่าปกติ

“ไม่ต้องมามองค้อนเลยนะยะ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย อีกอย่างนายเองก็โวยวายเกินกว่าเหตุจริงๆ”

“รู้แล้วนะ!”

ครูชกระซอกเสียงใส่ แม้ปากจะพูดแบบนั้น แต่อารมณ์ของเขาก็ไม่ได้เย็นลงเลย มันเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ เชววี ฟาน โฮล์เซน เดินเข้ามาทักทายน้องชายท่ามกลางสายตาดูๆ ของผู้พิทักษ์ทุกคนนั่นแหละ ที่แรกครูชเองก็อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก แล้วสติก็กลับมาเข้าร่างก็ตอนที่นายเชววีคนนั้นหันไปทักทายโอลิเวียอย่างสนิทสนม เท่านั้นเองเจ้าครูชก็แหกปากโวยวายทันที

แถมองก็รู้ได้ทันทีว่าสองพี่น้องคู่นี้ไม่ค่อยถูกชะตากันนัก (หรือบางทีอาจจะแถมองก็แถมองเจ้าครูชที่หมั่นขี้น้ำพี่ชาย เพราะทางนั้นกลับขี้น้ำแถมองออกมาได้ทั้งที่โดนพูดจาไม่ดีใส่มากมาย) ตอนแรกทุกคนเองก็ตกใจไม่น้อยที่ได้รู้ว่า หนึ่งในผู้คุมกฎเป็นพี่ชายของเพื่อน แต่พอเห็นท่าทางโมโหพิชิตของครูช ทุกคนเลยตกตะลึงเรื่องนี้มากกว่า

“ปกตินายจะใจเย็นกว่านี้เยอะเลยนะครูช เป็นอะไรไปเนี่ย”

“นี่ฉันก็เย็นมากแล้วนะ” ครูชแค้นเสียง “ถ้าเป็นปกติหากมันมาเสนอหน้าขี้น้ำเยอะใส่ฉันที่อื่นละก็ ปานนี้ฉันพุ่งเข้าไปตะบันหน้ากวนๆ นั้นแล้วรู้ไว้ด้วย”

เครฟาฟังแล้วก็ต้องถอนใจ มันใจว่าตานี้คงเกลียดพี่ชายเข้าไส้จริงๆ

“ครูชไม่ชอบพี่ชายตัวเองหรอ”

คำถามนั้นดังมาจากเนลที่นั่งข้างๆ มือของเธอกำลังจิ้มแท็บเล็ตผู้พิทักษ์ เล่นเกมแพนต์ฟรอนเทียร์อย่างเพลิดเพลิน

“เข้าขั้นเกลียด”

ครูชกระซอกเสียง ทำให้เนลขำเล็งขึ้นมองดูบหนึ่ง

“เป็นพี่น้องกันก็ต้องรักกันสิ”

“เธอไม่เข้าใจหรอกท่านนายพล” ครูชถอนใจ

“ทำไมจะไม่เข้าใจ ฉันก็มีพี่ชาย ครูชเองก็น่าจะรู้”

ครูชชะงักไปทันที ลืมไปเสียสนิทว่าสาวตรงหน้าเองก็มีพี่ชายเป็นตัวเอง ตนกับเขาเหมือนกัน แถมพี่ชายยังเป็นถึงเสาหลักทั้งห้าแห่งการ์เดน และเป็นผู้นำประเทศวิทซ์อีกด้วย

“แต่ไม่ว่ายังไง พี่ชายของเธอก็ไม่ได้เหมือนสัตว์ประหลาดเท่าหมอนั้น

หรรษา”

เนลละสายตาจากเกมของเธอ ก่อนจะหันตาลงนิดๆ

“ฉันขอแนะนำว่าท่านพี่ของฉันก็คือจอมเวทธาตุลมที่ร่ายกายที่สูงสุดในโลก เขาเกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์และความเป็นผู้นำชนิดที่หาคนเทียบได้ยากมาก ท่านพี่ได้เลื่อนยศเป็นผู้พิทักษ์ระดับโกลด์ตั้งแต่ยังไม่ทันจบปีหนึ่ง มีหน้าที่ยังขึ้นรับตำแหน่งผู้นำของวิซตั้งแต่อายุไม่ถึงสิบปี...ฉันว่าพี่ของฉันเก่งกว่าพี่ของครูซด้วยซ้ำไปนะ”

“ต...แต่ว่า ย...อย่างน้อยเธอเองก็เป็นอัศวินเหมือนกัน เธอไม่เข้าใจความรู้สึกฉันหรอก”

ครูซยังโต้แย้งเหมือนเด็กๆ เนลที่ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนักว่าเพื่อนกำลังน้อยใจอะไรอยู่จึงยกไหล่คล้ายไม่ใยดี ก่อนจะก้มลงไปกดเกมต่อ พลางพูดขึ้นมาว่า...

“สำหรับฉัน ครูซก็เป็นอัศวินในด้านของการยิงปืนชนิดที่หาใครเทียบได้ยากเช่นกัน แล้วก็ผู้พิทักษ์เพียงไม่กี่คนหรอกที่ได้รับการติดยศเป็นระดับโกลด์ตั้งแต่ยังเรียนไม่จบแบบนี้ ถึงจะไม่เท่ากับ เซอร์ ฟาน ไฮลเซน แต่ครูซก็อยู่ในระดับแนวหน้าของการเดินเหมือนกันไม่ใช่เหรอ”

เจอแบบนี้ไปครูซเองก็ไม่ว่าอะไรจะได้แย้งอะไรดี จะบอกว่ารูบหนึ่งเขารู้สึกสมเพศตัวเองที่มาเถียงเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนี้กับเนล อันที่จริงเขาไม่ควรจะมาอารมณ์เสียกับเพื่อนสาวคนนี้ด้วยซ้ำ ตอนนี้เจ้าตัวจึงก้มหน้าจ้อย เครฟที่ยืนมองอยู่แอบหัวเราะคิกคัก นึกขอบใจเนลที่ทำให้ตานี้สงบลงได้ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือชื่อจนตอบไปตรงๆ ก็ตามที่

“นึกว่าเรื่องอะไร ที่แท้ก็เจ้าเด็กมีปมอิจฉาพี่ชายนี่เอง”

เครฟอาจใจร้ายประสาธน์ แล้วก็ได้ผลเต็มๆ เมื่อสายตาดูๆ จากครูซส่งตรงมาถึงเธอทันที

“ฉันล้อเล่นหรอกยะ ไม่ต้องมามองค้อนขนาดนั้นก็ได้ อีกอย่างไอ้หน้าตาดูๆ แบบนั้นมันไม่เหมาะกับนายลัคนิด เพราะฉะนั้นใช้ฉันไม่ได้ผลหรอก”

“...ยัยบ้าเอ๊ย”

ครูซหันไปสบถอีกทางจนเพื่อนสาวต้องยกมือขึ้นไปเชยได้ค้างพร้อมทำเสียง “โอ๊ย” เป็นการร้องไปในที่ ซึ่งดูเหมือนว่าคนโกรธจะไม่ค่อยมีอารมณ์เล่นด้วยเท่าไรนัก

พอหันไปมองอีกทางหนึ่งจึงได้เห็น โอลิเวียร์ เซลด์ หรือว่าแฟนสาวของครูซ เธอส่งสายตาเป็นกังวลมาที่เขาไม่ขาดสาย เห็นดังนั้นแล้วครูซก็เลยได้แต่เหมินหน้าหนี ถอนใจยาว

“อย่าโกรธเรื่องไม่เป็นเรื่องสิครูซ ทำตัวแบบนี้เหมือนเด็กเลยนะ”

โอลิเวียร์พยายามพูดด้วยและทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ ซึ่งดูเหมือนครูซจะยังไม่โหย

“เหอะ! ไซซี ฉันมันเด็กนี่ จะไปสู้ใครบางคนที่เป็นชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบไฉ่ยังงั้นเล่า”

“อย่าพูดแบบนี้สิครูซ”

โอลิเวียร์มีสีหน้าลำบากใจไม่น้อยแต่ก็พยายามยิ้มสู้ ทำให้เครฟาและเนลที่อยู่ไม่ห่างนักหันมาสบตากันเอง พอจะเดาได้ลงๆ ว่าไอ้เรื่องที่พี่น้องบ้านนี้ไม่ถูกกันบางทีอาจจะจะมีสาวโอลิเวียร์ คนนี้เข้าไปเกี่ยวข้องก็เป็นได้

“คุณก็รู้ดีที่ฉันกับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว”

“เหอะ ขนาดไม่ได้อะไรกันแล้วนะ เมื่อกี้เห็นยิ้มใหญ่เลยนี่ที่ไอบ้านนั้นมันมาทักทายนะ”

“เอาตานี้! ถ้าไม่ให้ยิ้มรับแล้วนายจะให้อาจารย์โอลิเวียร์เธอสกายคิกใส่พี่ชายนายหรือไงละ”

เครฟาอดไม่ได้ที่จะแทรกไ้หนุมชี้หึ่ง ครูซจึงส่งสายตาดูๆ ใส่อีก ซึ่งมันก็ไม่ได้ทำให้คุณหนูเดลดอเรสกลัวยเลยแม้แต่หน่อย เพราะเธอยังคงแลบลิ้นปลิ้นตาอย่างสนุกสนานและแส้มองไปทางอื่น

“โอ้! ก็มันเป็นมารยาทนี่คะ” โอลิเวียร์ยิ้มเจื่อนๆ “อีกอย่างเขาก็เป็นพี่ชายของคุณด้วย จะให้ฉันเสียมารยาทกับเขามันก็ไม่ได้ใช่มั้ยละ”

“ฉันไม่นับมันเป็นพี่ชายมานานแล้ว”

“ครูซอ๊ะ...”

“เหมือนเด็กจริงๆ ด้วย”

รอบนี้เป็นการแทรกขึ้นมาจาก เนล อลาสเตอร์ ที่ดูเหมือนจะทนไม่ไหว กับไอ้ผู้ชายซึ่งหึงที่ซึกจะแกล่ได้อย่างน่าหมั่นไส้ขึ้นทุกที ซึ่งครูชก็หันไปถลึงตามอง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เนลละลายตาจากเกมในมือของเธอได้เลย

“อย่างอนด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเลยนะ ฉันไม่เห็นว่าคุณจะต้องกังวลอะไรเลยนี่คะ”

“จะให้อยู่เฉยๆ ได้ยังไง ก็เธอกับหมอนั่นนะเคยคบกันมาก่อนนี่!” ครูช แอ้งเสียงสูง

“แต่ฉันไม่ได้รักเขาแล้วนะคะ ตอนนี้นั่นคนที่ฉันรักก็คือผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันนะ”

เจ้าคนซึ่งอนชะงักไปเพราะคำว่า “รัก” เหมือนกับจะไปไม่ถูก ไม่คิดว่าสาวเจ้าจะกล้าพูดออกมาต่อหน้าประชาชีขนาดนี้ กว่าจะตั้งตัวได้อารมณ์เดือดเมื่อกี้ก็หายเกลี้ยง

“อ...เธอพูดถึงใครกันเล่า ไอ้ผู้ชายตรงหน้าเธอมันเยอะเยอะไปหมดเลยนี่” ครูชพูดติดขัด

“อาจารย์เขาก็หมายถึงไอ้ตุ๊ดซึ่งอนตรงหน้าเธอนั่นแหละ”

เครฟาเสริมเข้าให้อีกครั้งอย่างหมั่นไส้ ทำเอาเจ้าคนท่ามากต้องหันมาค้อนอย่างไร้ความหมายอีกครั้ง

“ม...ไม่รู้ละจะไม่ให้ฉันโมโหได้ยังไงกัน ก็ในเมื่อไอ้บ้านั่นมันเล่นดีกว่าฉันชนิดเทียบกันไม่ได้ขนาดนี้ แล้วถ้าหากมาโดนเธอเอาไปเปรียบเทียบกับหมอนั่นนะ ฉันยิ่งโมโหเข้าไปใหญ่”

“แล้วไงละ” โอลิเวียร์แอ้งด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ถ้าให้เทียบกันละก็ เขาอาจจะเก่งกว่าคุณ ดูดีกว่าคุณ มียศมีอำนาจมากกว่าคุณ แต่มันก็เท่านั้นเอง ฉันขอย้ำอีกทีนะว่าผู้ชายที่ฉันรักก็คือผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้ ต่อให้เขาเป็นคนที่ทะเล่ ซึ่งอน ชอบทำอะไรไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่มีระเบียบวินัยก็ตามที่...แต่เขาก็คือคนที่ทำให้ฉันมีความสุขที่สุดในชีวิตคะ”

เจ้าคนซึ่งอนถึงกับกะพริบตาปริบๆ พุดอะไรไม่ออก นึกอยากจะยิ้มให้

แก้มปริแต่ก็ห้ามตัวเองให้เก็บอาการได้เก่งอย่างไม่น่าเชื่อ

“เหอะ! ใจคำพูดปลอบใจแบบนี้ใครจะไปเชื่อ”

สิ้นเสียงของเจ้าหนูมาแล้ว ใบหน้าของเขาก็ถูกดึงเข้าไปหาโอลิเวียร์ ก่อนที่จะจูบเขาไปหนึ่ง เจ้าคนงอนเล็กตัวขึ้น จ้องหน้าแฟนสาวแทบไม่ทัน

“แบบนี้ล่ะเชื่อกันได้รึยังคะ”

“จ...จะไปรู้ละ!”

สร้างวิเวกมายออกมาแก้แค้นแล้วเจ้าแสบก็ลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนจะเดินอืดๆ จากไปทันที

“แล้วนั่นจะไปไหนกันคะ” โอลิเวียร์ร้องถาม

“หิว จะไปหาอะไรกิน!”

ตอบแบบขอไปทีแล้วก็เดินย่ำปึงจากไป

“โธ ไอ้ตุ๊ด!”

เครฟาดแซวไม่ได้ เพราะในฐานะเพื่อนแล้วเธอเดาออกเลยว่าอีตาครูชนั้นตั้งใจเดินหนีไปก็เพราะกำลังพยายามต่อสู้กับกลุ้มเนือบนใบหน้าของตนเอง ไม่ให้ยืมแก้มปริออกมาต่างหาก

“นี่เขายังงอนครูอยู่อีกเหรอ...”

โอลิเวียร์ถอนใจเบาๆ ส่วนเครฟานั้นหัวเราะออกมาทันที

“เชื่อเถอะคะว่ามันหายงอนไปตั้งแต่อาจารย์บอกว่า รัก ที่แรกแล้ว”
ว่าแล้วก็ยิ้มแผ่ “อิตานี้กับอีตาออร์แกนนะ นิสัยทำมากเหมือนกันไม่มีผิดปล่อยให้มันไปหาอะไรกินเถอะคะอาจารย์ เป๊ปปๆ ก็หายงอนแล้วละ”

“จ้ะเหรอ...”

โอลิเวียร์ยังคงมีสีหน้าไม่มั่นใจนัก แต่ไม่ทันไรก็มีนิ้วโป้งจากเนลลูขึ้นมาตรงหน้าเธอ รวากับกำลังจะชมว่า “พูดได้ดีมาก!” ส่วนคนเป็นครูได้แต่หัวเราะแหะๆ เท่านั้นเอง

“แต่ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่าอีตาครูชจะเกลียดพี่ชายมากขนาดนี้ ฉันเองก็เคยได้ยินมาบ้างว่าพ่อกับแม่ของตานีหย่ากันตั้งแต่เด็กๆ แต่ไม่ยกักรู้ว่าจะไม่ถูกชะตากันด้วย”

“มันเป็นปมด้อยของครูชตั้งแต่เด็กแล้วละจ๊ะ” โอลิเวียร์ถอนใจ “เขา
 นะถูกคนรอบข้างเอาไปเปรียบเทียบกับพี่ชายมาตลอด แล้วคุณเชวรีนี่ก็เป็น
 อัจฉริยะที่ได้ทุกอย่างอีกด้วย มันเลยทำให้ครูชรู้สึกว่าเขาตนเองจะต้องก้าวข้าม
 พี่ชายไปให้ได้ เป็นแรงกดดันที่คนรอบด้านสร้างขึ้นจนเปลี่ยนความรักเป็น
 ความอิจฉา และกลายเป็นความเกลียดชังไปในที่สุดนะ”

ไดยินดั่งนั้นแล้วเครฟาก็ถอนใจยาว นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้รู้ว่าอิตา
 ครูชเองก็มีเรื่องที่ต้องแบกรับเอาไว้อยู่เหมือนกัน ทั้งที่ปกติดูเหมือนลอยช่าย
 ไปวันๆ เท่านั้น แต่เธอก็รู้สึกได้ว่าภายใต้รอยยิ้มนั้น ครูชเองก็พยายามอย่าง
 หนักจนกระทั่งก้าวขึ้นมาถึงระดับนี้ได้

“ครูนะก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของเขารอหอนะ” โอลิเวียร์ถอนใจเบาๆ
 “ครูเองก็อยากให้ครูชเข้าเข้ามากำแพงที่ตัวเองสร้างขึ้นมาให้ได้เหมือนกัน แต่ว่า
 อีกใจหนึ่ง...ก็อยากจะให้สองพี่น้องนี้เขาคืนดีกันจริงๆ นะ”

เครฟาสัมผัสได้ผ่านแววตาและกระแสเสียงของโอลิเวียร์ถึงความเศร้า
 เธอรู้สึกได้เลยว่านักวางกลยุทธ์ประจำทีมแวนการ์ดเองก็เป็นอีกคนที่แบกรับ
 แรงกดดันนั้นอยู่ข้างๆ สองพี่น้องโอเซลมาตลอด เธอน่าจะเป็นคนที่เข้าใจความ
 รู้สึกของพี่น้องคู่นี้มากที่สุด แต่ก็ไมอาจพูดอะไรได้มากนัก เพราะท่าทางผู้ชาย
 บ้านนี้จะอึกโง่งทั้งคู่!

คิดได้ดั่งนั้นเครฟาก็จึงถอนใจออกมาหนักๆ

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะคะอาจารย์” ว่าแล้วก็ยิ้มแผ่ เข้าไปเกาะ
 แขนของโอลิเวียร์เอาไว้ “ว่าแต่ว่าอาจารย์เองก็เคยคบกับคุณเชวรีคนนั้นมา
 ก่อนเชียวหรือคะ นี่เคยเป็นถึงแฟนของผู้คุมกฎมาก่อนแท้ๆ ไหง่สุดท้ายถึงได้
 เลิกกันแล้วมาคบกับอิตาบ้าครูชได้ละคะเนี่ย ฉันอยากรู้เรื่องนี้มากกว่าเสีย
 อีก เล่ามาให้หมดเลยนะ”

คนเป็นครูต้องชะงักไป ก่อนจะทำได้แค่นั่งรับเจียนๆ และตั้งท่าจะถอย
 หีนี นี่รู้ได้เลยว่าสาวน้อยตรงหน้ากำลังเข้าโหมดซีเมาท์และกำลังต้องการให้
 เธอเล่าเรื่องหวานแหววน่าอายให้ฟังเป็นแน่!

“คือว่าเรื่องนั้นนะ จะให้เล่ามันก็...”

พอจะถอย จู่ๆ ก็เป็นอันต้องชะงักไป เมื่อมีอีกร่างหนึ่งมานั่งขวางทางเอาไว้จนเธอหนีไปไหนไม่ได้ ซึ่งก็คือ เนล อลาสเตอร์ ที่แม้มือจะยังจิ้มเกมอยู่ แต่ก็คล้องแขนของโอลิเวียร์เอาไว้แน่น

“อ...เออ คุณอลาสเตอร์คะ?” โอลิเวียร์ยิ้มเจื่อน

“เล่ามาซะดีๆ”

“น...นี่คุณก็เจอกับเขาด้วยเหรอะคะเนี่ย”

“น่าทึ่งจริงๆ ที่เหล่าผู้พิทักษ์ระดับชั้นแนวหน้าของสถาบันมารวมตัวกันได้ครบองค์ในวันดีๆ แบบนี้”

เสียงหวานๆ นั้นเป็นของ อาเนียร์ วินส์เล็ด เหล่าผู้คนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะนั้นต่างเผยรอยยิ้มออกมาโดยทั่วถึงกัน ซึ่งเป็นที่น่าตกใจมากสำหรับเหล่าสมาชิกภายในห้องผู้ลี้ลับเป็นระดับสูงของสถาบันลิตเติลการ์เดนทั้งนั้น

เริ่มตั้งแต่ท่าน ผอ. แห่งสถาบัน ตามติดมาด้วย รอง ผอ. อย่าง รอย ฮาร์ท ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าจริงจังไว้หนวดเหน็บริมฝีปาก สวมชุดเครื่องแบบทางการของเสนาหลักทั้งห้า และโอโตเมะ ลินส์ ผู้นำหญิงแห่งประเทศมาราคายน์ พวงตำแหน่งหนึ่งในสมาชิกเสนาหลักทั้งห้าที่อยู่ในชุดกิโมโนสีดำลายดอกชิบะกิ รวมไปถึงอดีตตำนานผู้พิทักษ์ตัวอันตรายอย่าง ‘กุหลาบไฟ’ นาซา ออร์แกน ในชุดราตรีสีขาว

ในขณะที่อีกด้านหนึ่งก็ไช่ย่อยเสียเมื่อไร เพราะประกอบไปด้วย โซเนีย แครโบลัน และชายหนุ่มผิวสี ใจ ทรอย รวมไปถึง เซวี่ ฟาน โฮล์เซน ผู้พิทักษ์ระดับโดมอนต์อีกสามคน ซึ่งควบตำแหน่งผู้คุมกฎของรัฐบาลโลกไว้ด้วย

และอีกด้านหนึ่งก็คือสายเลือดใหม่แห่งลิตเติลการ์เดนที่กำลังจะก้าวขึ้นมาเป็นบทบาทมากที่สุดของโลกในไม่ช้า นำโดย มาสเตอร์เร็น ออร์แกน และภรรยาทั้งสอง อลิเซียร์ กับซาเยะ ตามติดมาด้วย ว่าที่ผู้คุมกฎคนใหม่ เซียร์ เกสทริกซ์ กับลูกน้องคนสนิทอย่าง อเลน โคลววิช

การจะให้เหล่าผู้คนที่เห็นเป็นแกนนำขององค์กรในตอนนี้มารวมตัวกันได้นั้นย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายเลยแม้แต่น้อย ยามนี้ อาเนียร์ ผู้เปรียบเสมือนเป็นคน

กุมบังเหียนขององค์กรเอาไว้ก็ยิ่งออกมาอย่างพอใจเป็นที่สุด

“นาซ่า ดูเธอสบายดีนะ ไม่นึกไม่ฝันเลยจริงๆ ว่าจะได้มาเจอกันอีกครั้ง”

ไซเนียเอ่ยทักนาซ่าซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่างจากอาเนียร์นักร์ ซึ่งคนถูกทักก็เผยรอยยิ้มหวานให้ทันที

“สบายดีคะรุ่นพี่ อันที่จริงฉันเองก็ไม่คาดคิดเหมือนกันว่าตัวเองจะต้องกลับมาสวมเทียร์ร็อก ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับโลกของผู้พิทักษ์อีกแล้วแท้ๆ เสีย”

ไซเนียพยักหน้ารับ แม้ใบหน้าจะเป็นรอยยิ้ม แต่ก็มีประกายเศร้าๆ แฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“โลกเรามันหมุนไปเร็วกว่าที่คิดเอาไว้มากมายนัก ใครจะไปรู้ว่าจะเวียนมาถึงช่วงเวลานั้นอีกครั้งได้รวดเร็วขนาดนี้ เฉลอเพียงครึ่งเดียว ลูกหลานของพวกเราก็เป็นฝ่ายมาเยือนอยู่เบื้องหน้าแล้วสินะ”

ว่าแล้วเธอก็ชำเลืองมองทางเร็นและภรรยาทั้งสอง จนพวกเด็กๆ ต้องหันมาสบตากันเอง

“นั่นสิคะ” นาซ่าถอนใจ

“ว่าแต่เรื่องที่ มาสเตอร์ออร์แกนกลายมาเป็นลูกชายของเธอไปได้เนี่ย แทบไม่ยากเชื่อเลยนะว่าแม่สาวนาซ่าบ้าดีเดือดคนนั้นกลายเป็นแม่คนได้ไรที่ติขนาดนี้ เธอเลี้ยงลูกให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนที่ยอดเยี่ยมจริงๆ”

“ไม่หรอกคะรุ่นพี่ ใ้ตูดนี้มันยังต้องมีอะไรให้สงสัยอีกมากเลยคะ”

ผู้เป็นแม่พูดแล้วก็ชำเลืองมองลูกชายพร้อมรอยยิ้มละไมที่ทำให้เร็นต้องเบ้าปาก

“นี่ๆ รุ่นพี่ไม่คิดว่าฉันจะเป็นคนช่วยเหลือบ้างหรอกคะ ฉันเองก็เป็นแม่ของลูกจ๋าเหมือนกันนะ”

อาเนียร์โบกมือหยอหยาย รวากับจะเรียกเอาความดีความชอบบ้าง ไซเนียจึงหัวเราะคิกคักอย่างชอบอกชอบใจไม่น้อย

“ขึ้นเธอเป็นคนเลี้ยงพ่อหนุ่มคนนี้ขึ้นมาจริงๆ ฉันละเดาไม่ออกเลยว่า

เขาจะโตขึ้นมาเป็นคนแบบไหนกัน เพราะฉะนั้นให้ข้าเป็นคนดูแลนะดีแล้วละ”

“โอ้ รุ่งพีไซเนี่ยอะ!”

ท่าน ผอ. ทำหน้ามุ่มตันที่ เรียกเสียงหัวเราะเบาๆ ภายในวงสนทนาได้ไม่น้อยเสีย

“พวกเธอสองคนเองก็ทำทางสบายดีนะ โอโตเมะ รอย?”

ไซเนี่ยหันไปถามไถ่เสาหลักทั้งห้าอีกสองคนที่นั่งเงียบมาโดยตลอด ซึ่งทั้งคู่ก็เผยรอยยิ้มกลับมาให้ทันที

“ค่ะ สบายดียิ่งกว่าอะไรเสียอีก”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น อีกอย่างรอบนี้เธอคงจะได้ลูกเขยถูกใจเสียทีสินะ โอโตเมะ”

คำถามนั้นเหมือนกับการโยนลูกระเบิดไปให้นายออร์แกนสะดุ้งเล็กน้อย แต่ไซคยังดีที่โอโตเมะยิ้มหวานกลับมา

“ค่ะ เขาเป็นลูกเขยที่ฉันพอใจเป็นอย่างมาก ตอนนี้ก็แค่เฝ้ารอให้พวกเขามีหลานให้ฉันเลี้ยงไว้ๆ เท่านั้นเอง แล้วก็หวังว่าจะเป็นหลานสาวนะค่ะ ฉันจะได้เลี้ยงให้สนุกไปเลย”

“ท่านแม่ค่ะ”

ชายจะต้องหันไปลากเสียงคล้ายๆ จะปรามแม่ของเธอ แต่กลับยังทำให้เร็นต้องรู้สึกหนักใจขึ้นอีกหลายเท่าตัว เพราะนี่มันไม่ใช่ครั้งแรกหรอกที่พวกแม่ๆ เร่งให้เขาผลิตหลานออกมาไวๆ แถมยังมีแรงกดดันมหาศาลจากหนึ่งแม่กระตุนบอกมาว่า “ต้องการลูกสาวเท่านั้น!” ถ้าขึ้นเขาได้ลูกชายละก็ งานนี้มีระเบิดลงแหงๆ!

“แล้วเธอละ รอย ได้ข่าวว่าลูกชายของเธอเองก็กำลังไปได้สวยในหน่วยเอเมอร์ลิสนะ เดินตามรอยพ่อจริงๆ นะเนี่ยพ่อหนุ่มทรนคนนั้น”

“เจ้านั้นเองก็ต้องยังเรียนรู้อีกมากครับ ฝีมือของมันยังอ่อนหัดเกินกว่าจะได้รับคำชมจากรุ่งพี”

“ยังเป็นคนที่ใช้ม้งวดเหมือนเคยเลยนะ” ไซเนี่ยหัวเราะซ้ำ “แต่ก็

แสดงออกอย่างไม่ปกปิดว่าภูมิใจในลูกชายแค่ไหนจริงๆ”

รอย ฮาร์ท จงใจเมินหน้าหนีไปอีกทางแก้แค้น ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของไซเนีย

เร็นรู้สึกได้เลยว่าผู้หญิงคนนี้นั้นสนิทสนมกับพวกผู้ใหญ่ในสถาบันอยู่ไม่น้อย มีหน้าซ้ำดูเหมือนว่าแม่แต่แม่ของเขาหรือคุณแม่อายโอโตเมะยังให้ความสำคัญเคารพผู้หญิงคนนี้นัก

“ไซเนียเคยเป็นประธานนักเรียนที่การ์เดนมาก่อนนะ” อลิเชียร์หันมากระซิบกับสามีราวกับอ่านสายตาของเขาได้ “รู้สึกว่าจะเป็นประธานนักเรียนในรุ่นของพวกคุณแม่พอดีนะ พวกเขาก็ก็นสนิทกันละมัง”

“อ้อ” เร็นลากเสียงอย่างเข้าใจ จนกระทั่งคุณไซเนียคนนั้นหันมายิ้มหวานให้

“นิทานอะไรฉันนั้นหรืออลิซ”

“เปล่าละ ใครจะไปนิทานไซเนียละ ฉันชมว่าไซเนียนี้ยังสวยแล้วก็สาวเหมือนตอนที่เจอกันครั้งแรกไม่มีผิดเลยต่างหากละ”

“แหม ปากหวานอีกแล้วนะ”

เธอยิ้มหวานดูใจดี เร็นเองก็รู้สึกได้ว่าผู้หญิงที่ชื่อไซเนียคนนี้มีบางส่วนที่คล้ายๆ กับอลิเชียร์ ภรรยาของเขาอยู่ไม่น้อย ประกอบกับการที่แม่ตัวแสบเคยไปอาศัยอยู่กับท่านผู้คุมกฎหมายระยะหนึ่ง เขาก็มั่นใจเลยว่าเธอคงจะสั่งสอนอะไรดีๆ รวมไปถึงการคิดแงบวกให้อลิเชียร์ไว้มากมาย

เร็นเองก็ยิ้มออกมาได้ เริ่มไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมแม่ของเขาถึงมีท่าทางนับถือผู้หญิงคนนี้นัก

“เอาละ เรื่องทักทายสารทุกข์สุกดิบกันนะเอาไว้ทีหลังก็แล้วกันนะจ๊ะทุกคน” ไซเนียพูดเสียงหวาน “ที่พวกเรามาร่วมตัวกันที่นี้ได้มันยอดเยี่ยมไม่ใช่เรื่องบังเอิญอยู่แล้ว มีอะไรด่วนรีเปลา อานีเยร์”

คำกล่าวนั้นทำให้ท่าน ผอ. แห่งลิตเติลการ์เดนต้องถอนใจยาว ทุกคนเองก็รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องมีเรื่องบางอย่างให้มาหารือกันเป็นเป็นแน่ พวกเขาจึงกลับมามีสีหน้าจริงจัง

“สถานการณ์ตอนนี้มันแย่กว่าที่ฉันคำนวณเอาไว้มากค่ะ”

อาเนียร์เริ่มด้วยคำพูดที่จริงจังอย่างไม่น่าเชื่อ ทุกคนสัมผัสได้ถึงความกังวลจาก ผอ. แห่งลิตเติลการ์เดน

“ดูเหมือนตอนนี้ประเทศในตะวันตกจะเริ่มแสดงเจตนาชัดเจนในการต่อต้านกลุ่มผู้พิทักษ์ของเรา ทำให้สถานทูตของแอนทาเรสที่เปรียบเสมือนเป็นสำนักงานของผู้พิทักษ์ต้องปิดไปอย่างช่วยไม่ได้ ตอนนี้ก็ยังไม่มีความขัดแย้งจนถึงขั้นใช้ความรุนแรงอะไร แต่ว่าที่ชัดๆ เลยคือ พวกเขาจะไม่ยอมให้มีคนจากดินแดนตะวันออกเข้าไปในประเทศแล้วละค่ะ”

“ทางอเมเรียเองก็สาหัสเอาเรื่องเหมือนกันครับท่านอาเนียร์” โจคอนใจ “ตอนนี้พวกเราเองก็ถูกแรงกดดันจากชาติตะวันตกชาติอื่นอย่างมาก แต่โชคยังดีที่ผู้คุมกฎท่านอื่นๆ ยังให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลโลกกับองค์กรผู้พิทักษ์ เกินกว่าจะเอนเอียงไปตามแรงกดดันรอบตัวครับ แต่ปัญหาคงจะไปอยู่ที่วิทย์มากกว่า”

อาเนียร์พยักหน้ารับอย่างอ่อนใจเป็นที่สุด

“ใช่ค่ะ นั่นแหละปัญหามานักใจที่สุดของเรา ทั้งอเมเรียและวิทย์ต่างยังคงเป็นพันธมิตรที่เหนียวแน่นของผู้พิทักษ์ และยืนยันว่าจะไม่ทรยศหักหลังกันแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางวิทย์ที่มีผู้นำเป็น เนโอ อลาสเตอร์ ด้วยแล้วยิ่งวางใจได้ แต่ก็อย่างที่เห็น เพราะทั้งสองประเทศเป็นแกนนำในดินแดนตะวันตก ตอนนี้จึงโดนแรงกดดันจากประเทศใกล้เคียงมาก โดยเฉพาะเนโอที่วุ่นวายถึงขนาดสละเวลามาร่วมประชุมกับเราในวันนี้ไม่ได้”

สินคาล่าวนั้นทุกคนก็เหลือบมองหน้ากันเอง เป็นจังหวะที่ รอย ฮาร์ทประสานมือทั้งสองไว้บนตัก

“อเมเรียเองก็คงจะสาหัสมากสินะครับ ด้วยความที่เป็นประเทศใหญ่ และเป็นมหาอำนาจของโลก ตอนนี้จึงกลายเป็นเป้าเล็งงานบ่อยครั้ง จะเห็นได้จากข่าวผู้ก่อการร้ายลงมือในอเมเรียอยู่บ่อยๆ จนร้อนถึงมาสเตอร์ออร์แกนต้องลงพื้นที่ไปจัดการด้วยตนเองเสมอ”

คำกล่าวจากท่านปรมาจารย์ฮาร์ททำให้สายตาทุกคู่หันไปมองเด็กหนุ่ม

ที่อายุน้อยที่สุดในห้อง

“จริงครับ” เร็นถอนใจ “ช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา นอกจากที่พวกคุณเห็นในข่าวแล้ว ยังมีอีกหลายสิบคดีที่ทางเราปิดข่าวเอาไว้ ซึ่งความเสียหายที่อเมเรียได้รับ บอกได้เลยว่าสาหัสมากครับ พวกท่านผู้คุมกฎคงจะทราบดีอยู่แล้ว”

“ที่วางใจได้ก็คือสายสัมพันธ์ที่จะไม่ถูกตัดขาด แต่ที่น่าเป็นห่วงก็คือสองประเทศนี้จะโดนโจมตีเมื่อไรก็ไม่ทราบได้สินะ ฉันเองมั่นใจว่าพวกเขาจะต้องเป็นสองชาติที่โดนเล่นงานก่อนใครเพื่อนแน่ๆ” โซเนียพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนใจไม่แพ้กัน

“แล้วผู้พิทักษ์ที่เป็นคนของชาติทางตะวันตกล่ะครับท่าน ผอ. คุณจะจัดการยังไง”

เป็นเชววีที่เอ่ยถามขึ้น เพราะผู้พิทักษ์ที่เป็นคนของชาติฝั่งตะวันตกที่อาจจะต้องมาร่วมทำสงครามในฝั่งสถาบันก็มีอยู่ไม่น้อย ถ้าเป็นคนจากอเมเรียหรือวิธซก็ว่าไปอย่าง แต่ถ้าเป็นคนจากชาติอื่นหากต้องไปต่อสู้กับประเทศบ้านเกิดตนเองก็คงไม่สนุกนัก

“มันก็คงจะเหมือนกับสงครามเมื่อครั้งก่อนนั่นแหละเจ้าหนู” เสียงหัวเราะของโนอาร์ดังขึ้น “ผลึกอิกตราซิล หรือเวเนซชานะให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมมาก เธอจะเปิดโอกาสให้ทุกคนตัดสินใจเองว่าจะทำอย่างไรกับโลกนี้ดี และเธอก็คงมอบพลังให้กับทุกคนอย่างทัดเทียมกัน”

“ท่านโนอาร์?”

เชววีอัปปากนิดๆ นึกแปลกใจที่ได้ยินเสียงดังออกมาจากตรงหน้าอกเสื้อของเร็น ซึ่งมันเป็นครั้งแรกที่เขาได้พูดคุยกับเทวทูตสีขาวอย่างใกล้ชิด

“สำหรับผู้พิทักษ์ที่สนับสนุนความคิดของประเทศบ้านเกิด พวกเขาก็ได้ขอคืนยศผู้พิทักษ์และกลับไปร่วมกับกองทัพตัวเองกันหมดแล้วละเชววี ส่วนมากพวกเขาจะคืนเกียรติมาให้เรา แต่บางส่วนก็เอาติดตัวไปด้วย...ซึ่งเป็นเรื่องที่เราไม่อาจบังคับอะไรได้ เพราะว่าองค์กรของเราเป็นองค์กรเอกชน ไม่ใช่กองทัพของรัฐบาล” อาเนียร์ขยายคำตอบนั้น

“นี่พวกเราพี่น้องผู้พิทักษ์จะต้องต่อสู้กันเองอีกแล้วหรอเนี่ย” โซเนียเปรยขึ้น

“มันเป็นเจตจำนงแห่งสืดำขาวนะแม่หนูโซเนีย มันคือสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้”

แม้คำพูดจากโนอาร์จะดูเหมือนแข็งแกร่ง แต่ทุกคนก็สัมผัสได้ในกระแสเสียว่ามันไม่ใช่ความยินดีเลยแม้แต่น้อย และก็ต่างรู้ว่าโนอาร์นั้นต้องผ่านความสูญเสียมากมายแค่ไหน พวกเขาจึงได้นั่งเสียบไป

“ทางนั้นเองที่กำลังร้อนรนคะ ฉันสัมผัสได้”

เป็นไอโตะเมะที่เอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงมาก เพื่อลดความตึงเครียดในบรรยากาศ

“หลังจากเร็นจัดการกับปัญหาน่าปวดหัวของชาวตะวันตกอย่างอสูรแห่งไฟลงได้เมื่อหนึ่งปีก่อน พวกมันก็เคลื่อนไหวรุนแรงขึ้น เป็นสัญญาณว่าเริ่มร้อนใจกับพลังของผู้พิทักษ์สีขาวเป็นอย่างมากคะ ดิฉันคาดว่าบางทีสงครามอาจจะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่พวกเรากังวลกันไว้เสียอีก”

คำกล่าวนั้นทำให้ทุกคนหันมาสบตากัน อาเนียร์ที่เฝ้ามองอยู่ต้องถอนใจออกมาอีกคำรบ

“ตอนนี้การเตรียมตัวของพวกเราถือว่าไปได้ด้วยดี อีกไม่นานทางสถาบันลิตเติลการ์เดนก็จะประกาศปิดตัว เตรียมเข้าสู่สภาวะสงครามแล้ว ผู้พิทักษ์ทั้งหมดจะถูกบรรจุเข้ากองทัพอากาศทางการ์เดน เพื่อเตรียมทำสงครามได้ทุกเมื่อ ต้องขอเรียนตามตรงว่าตอนนี้กองทัพอากาศเรานั้นหากเทียบความพร้อมแล้ว ดูเหมือนทางนั้นจะมีกำลังพลเยอะกว่าและพร้อมกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฐานทัพกำลังหลักของพวกเราคือการ์เดนแห่งนี้ซึ่งตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่เสียเปรียบมาก เพราะแอนทาเรสนั้นตั้งอยู่ตรงใจกลางโลกคะ”

โจ ทรอยแทรกขึ้นมาบ้าง

“แต่พวกเราที่น่าจะได้เปรียบเรื่องเทคโนโลยีนะครับ อย่างน้อยๆ พวกเรากียังมี GK ที่ใช้ในการรบได้ดีกว่าทางนั้น อีกทั้งผู้พิทักษ์ยังมีเทียรรักด้วย”

“แต่ก็เชื่อว่าทางนั้นจะไม่มีอะไรมาต่อกรนะครับ”

เร็นแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทุกคนจึงหันมองเขา

“ระยะหลังๆ พวกมันเองก็เริ่มพัฒนาหุ่นรบได้น่ากลัวมาก โดยเฉพาะเทคโนโลยีของเตาพลังงานเวทมนตร์นั้นนะ ดูเหมือนว่าจะถูกพัฒนาขึ้นมาจนมีศักยภาพสูงพอๆ กับ GK ของพวกเราเลยนะครับ พวกผมเองต้องปะทะกับพวกมันในแนวหน้ามาตลอด จึงรู้สึกได้ว่าพวกมันแข็งแกร่งขึ้นทุกครั้งที่สู้กัน”

ภรรยาทั้งสองพยักหน้ายืนยันคำพูดของสามี ทำให้ในห้องรับรองนั้นเงียบกริบ ดูเหมือนว่าสิ่งที่ทำให้การเดินได้เปรียบประเทศอื่นๆ มาตลอดอย่างเทคโนโลยีที่ล้ำหน้านั้นไม่อาจวางใจได้อีกต่อไปแล้ว

“พวกเราเองก็อย่าเพิ่งกังวลเกินกว่าเหตุเลยล่ะ” อาเนียร์เอ่ยขึ้น “ตอนนี้สิ่งที่พวกเราทำได้ก็คือ เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ โชคดีที่ทางตะวันออกเองก็สามารถรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้ก่อนเกิดสงคราม อย่างน้อยกองทัพของเราก็แข็งแกร่งพอที่จะรับมือกับข้าศึกได้อย่างทัดเทียม”

ทุกคนพยักหน้ารับอย่างซึ้งซึ้ง และคิดว่านั้นเองก็คงจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“แล้วก็ยังมียี่สิบเรื่องที่ผมอยากจะเตือนทุกคนให้ระวังตัวกันเอาไว้วันหนึ่งนะ” ท่าน ผอ. พุด ก่อนจะหันมาสบตากับเร็น “โดยเฉพาะเธอนะ”

“ผม?” นายออร์แกนเลิกคิ้วขึ้น

“สายของฉันได้รับข่าวที่ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก เพราะว่ามันมีการเคลื่อนไหวที่ไม่ค่อยน่าวางใจจากทางตอนใต้ล่ะ”

“ตอนใต้?” ทุกคนทวนคำ โดยเฉพาะเร็นที่หรีตตาลงทันที หากพูดถึงทางตอนใต้สุดของโลกแล้ว นั่นก็ย่อมหมายถึง...

“ใช่แล้ว ดินแดนของดาร์กเอลฟ์ยังงี้ล่ะ” อาเนียร์หันมาพยักหน้ากับลูกชาย “มีการยืนยันแล้วว่า ลูค การ์เน็ต กับพรรคพวกได้เดินทางออกมาจากดินแดนของดาร์กเอลฟ์แล้ว ส่วนเป้าหมายของพวกนั้นยังไม่ชัดเจน แต่พวกเราคงต้องระวังตัวเอาไว้วันหนึ่ง เพราะดูเหมือนว่าผู้พิทักษ์สี่ด้าจะเริ่มเอาจริงแล้วล่ะ”